3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Nr. 54/55, Iulie-Septemvrie 1961 | Versandort München; Redaktion: Eichenau/Obb., Ludwig-Thoma-Str. 9 | Einzelpreis 60 Pfg.

Pentru a împlini dorința țării trebue, mai întâi, să revoluționăm exilul

In climatul actual de pertractări și soluții de compromis, prefață la retragerea generală și la abandonul total, numărul occidentalilor care vizitează biata noastră țară este tot mai mare. Oameni de afaceri, profesori de universitate și gazetari se duc la București, locuiesc la „Lido", la „Ambasador" sau la „Athénée Palace", sunt scoși la plimbare pe itinerariul Constanța — Sinaia, cu oprire obligatorie la un fost conac boeresc transformat în gospodărie de stat, unde li se prezintă porci, boi și mulgătoare; vizitează apoi „Combinatul poligrafic", casele din Ferentari, Institutul „de întinerire" al tovarășei Aslan, culeg informații complimentare dela agenți ai Securității deghizați în studenți, se urcă în tren sau în avion, oftează ușurați și... pleacă acasă.

Inapoiați în „lumea liberă", oamenii de afaceri, mângâind contractul din buzunar și cu gândul la icrele negre servite cu strachina, tac. Profesorii universitari tac și ei. Intâi pentru că, asemenea unor intelectuali de-ai noștri, din exil, domniile lor fac **știință obiectivă.** Al doilea, pentrucă la plecarea din București au fost nevoiți să facă rost de mai multe geamantane, să'ncapă cadourile... Gazetarii, după om și după foaia la care scrie omul, pun unele impresii pe hârtie, cu foarte mare prudență însă, pentru a nu compromite linia coexistențialistă a ziarului respectiv și pentru a nu arunca în aer viitoarele reportaje și perspectiva unei vacanțe gratuite la Mamaia...

In felul acesta, circulație în Occident n'au decât prospectele Oficiului de turism „Carpați", cataloagele lui „Cartimex" și lista de prețuri a fabricii de conserve de pește din Tulcea...

Un tânăr ziarist german, **Carl Gustav Ströhm,** care a fost în vara aceasta în România și care a renunțat la însoțitori (sau însoțitoare) și la găzduiri oferite de oficialitate, cu rară obiectivitate, cu pătrunzător spirit de observație și dând dovada unei înțelegeri deosebite a sufletului românesc, a scris tot ce a văzut, tot ce a auzit și tot ce a simțit.

Articolele lui Carl Gustav Ströhm au apărut în două numere consecutive ale săptămânalului **„Christ und Welt",** una dintre cele mai serioase publicații germane.

Carl Gustav Ströhm își începe primul său articol, intitulat **„In țara foișoarelor de pază",** printr'o descriere a stărilor de lucruri dela frontiera româno-bulgară. Prima impresie: înăuntrul țărilor din Blocul comunist, **România este o pușcărie în sine, un compartiment special, mai strașnic păzit și cu regim mult mai sever decât celelalte pușcării** cărora li s'a dat numele de „democrații populare", care au drept de vot la O.N.U. și reprezentanți în „Uniunea Parlamentară".

La frontiera româno-bulgară, unde dealtfel traficul este cu desăvârșire inexistent, foișoarele de pază (de partea românească) sunt metalice, mult mai dese și ocupate de efective mai mari. Rețele de sârmă ghimpată și „zone moarte" se află de ambele părți, ca și cum cele două țări vecine s'ar afla în stare de război.

Indreptându-se spre Constanța, Carl Gustav Ströhm face altă constatare: „In ce privește standardul de viață, **populația românească stă cu mult mai rău decât Bulgarii.** In schimb, regimul politic aplicat Românilor este cu câteva grade mai riguros... **Pe șosele, la intervale de câțiva kilometri doar, se află posturi de control ale Miliției...**"

Pus în fața acestor realități, ziaristul se întreabă **de ce această deosebire** și găsește și răspunsul:

„Aceste măsuri de precauție ale sistemului comunist își au cauzele lor istorice. România n'a cunoscut, în decursul istoriei, existența unui partid comunist de oarecare însemnătate." Arătând că, din lipsa unei industrii mai desvoltate, România n'a avut o „clasă muncitoare" în adevăratul sens al cuvântului, Ströhm spune în continuare: „După primul război mondial și după reforma agrară, țăranii erau, mai mult sau mai puțin, mulțumiți. Socialiștii-revoluționari, veniți de la oraș, nu aflau crezare la țărani. **Majoritatea comuniștilor din „vechia gardă" nici nu erau Români, ci aparțineau minorităților naționale: Unguri, Ovrei, Ucrainieni, Ruși, Țigani...**" Rareori ne-a fost dat să auzim, din gura unui străin, asemenea adevăr. Nu credem că el a fost spus vreodată în emisiunile în limba română ale diverselor „voci", care dealtfel — o confirmă și Ströhm — **nu au nici un ecou în țară.**

Regimul special aplicat României, are însă și o altă cauză, pe care Ströhm ține s'o sublinieze și asupra căreia revine în mai multe rânduri: „Mai mult decât în oricare alt stat al Blocului oriental, **în România Comunismul este considerat ca o formă impusă din afară...** Rușii nu sunt iubiți și nu este iubit nimic din ce este rusesc... și aceasta nu dela 1945. Românii n'au vrut niciodată să fie confundați cu Slavii și au afirmat cu tărie că sunt Romani. Pentru intelectualitatea românească, **idealul era Franța.** Inspirația franceză în arhitectură este și astăzi vizibilă, la București și în multe alte orașe. In piața orașului Constanța, port la Marea Neagră, se înalță statuia poetului roman Ovidiu, care și-a trăit aci, în surghiun, ultimii ani. **Ce pot valora toate declamațiile „de veșnică prietenie româno-sovietică" în fața acestei mărturii a Latinății și altor mărturii asemănătoare?**

In timp ce pe ziduri și pe șosele tronează lozinci care preamăresc prietenia față de marea Uniune Sovietică, **poți număra pe degete Românii care au învățat să vorbească bine rusește.** Pentru intelectualii din generația veche, limba franceză este și astăzi limba iubită. In Transilvania, limba germană este mai răspândită. Cât privește generația tânără, am impresia că această generație nu învață deloc sau nu învață suficient limba franceză și limba engleză, dar că ea **nu vrea** să învețe limba rusă. Rezultatul acestui refuz este o anumită **încrustare, căutarea unui refugiu în trecut și o totală indiferență față de prezent."**

Rușii sunt urâți, unanim și cu pasiune, dar în aceiași măsură — poate chiar mai mult — sunt urâți și Americanii. Nimeni nu mai ascultă emisiunile de radio americane și nimeni nu-și mai pierde vremea să comenteze sau clădească speranțe pe declarații făcute la aniversări sau în legătură cu un eveniment oarecare. In România, ca și în Bulgaria dealtfel, nimeni nu mai așteaptă nimic dela Americani.

Despre mizerie și scumpete, Ströhm scrie mult și confirmă lucruri pe care noi le cunoaștem. Afluența credincioșilor în biserici, în timpul slujbelor și în afara slujbelor, este deasemenea un fapt cunoscut. Nu tot atât de cunoscută în Occident este însă altă constatare, pe care tânărul ziarist german a făcut-o la tot pasul. Germania federală se bucură de o extraordinar de mare simpatie și este considerată drept unicul bastion occidental care mai ține piept comunismului. Nimeni nu poate spune astăzi în ce măsură speranțele pe care le pun Românii în Germania și — cu deosebire — în puterea ei militară sunt sau nu justificate. Speranțele acestea sunt însă mari și ele sunt în mod permanent alimentate de propaganda comunistă care nu ostenește, prin toate mijloacele ce-i stau la dispoziție, să prezinte Germania drept cea mai gravă amenințare pentru **„Pace".** Pentru Români, **pace** înseamnă însă asuprire și stăpânire sovietică fără de sfârșit.

Pentru această onestă, curajoasă și foarte oportună prezentare a situației din România, noi trebue să fim recunoscători lui Carl Gustav Ströhm și nu pentru că a scris lucruri care ne merg la inimă, ci pentru că articolele lui, mai bune decât rapoartele tuturor șefilor de misiune sau diplomaților acreditați, sunt documente care ne vor fi odată de folos.

...Când terminasem de citit această splendidă pledoarie pentru România, ne-a venit știrea că, dela Todireștii Vasluilui și până la Cotnar, înarmați doar cu ciomege și cu topoare, țăranii s'au răsculat și au înfruntat, în neînfricată hotărîre, Batalioanele de intervenție ale Securității...

Iar noi? Ce nou savant congres avem în perspectivă, ce nouă manifestație „culturală" mai pregătim, pe cine mai sărbătorim și cui îi vine rândul să-i facem praznic?... Pentru că, în definitiv, acesta este balisajul terenului pe care-și desfășoară activitatea exilul românesc, când țara este pe rug. De aci înainte, fără noi însă.

Și când spunem **noi,** ne gândim la toți acei care ne-au îndemnat, prin sute și sute de scrisori, să luăm o inițiativă și să trecem la acțiune...

Țara vrea fapte, nu vorbe. Asociațiile ridicole, grupările politice depășite, cramponarea de instituții care nu mai au ecou și nici perspective în țară, bâjbâielile în cadrul unui conformism democratic de cea mai respingătoare speță, acceptarea necondiționată a controlului străin, schimbările la față și mersul șerpuit, toate acestea paralizează exilul și îi grăbesc decesul.

Nu vrem și nu putem să fim complicii groparilor.

„Iar dacă soarte se va'ntărâta", cum spune Herescu în al său Testament, vom căuta să murim într'altfel, în pioare și cot la cot, pentru ca România să poată supraviețui.

Ion V. EMILIAN

Flăcăi din Râureni, Județul Vâlcea.

Junge rumänische Bauernburschen aus der Umgebung von Ramnicul Valcea (Region Craiova, Kleine Walachei), einem Gebiet, das den Kommunisten viel zu schaffen machte.
Die Aufnahme stammt aus dem Jahre 1958.

După apariția numărului închinat sfântului nostru război împotriva Bolșevismului, am primit sute de scrisori, sute de abonamente și o sumă de contribuții voluntare.

Intr'o reuniune care a avut loc la Stuttgart, reprezentanții asociațiilor de foști combatanți, aparținând unui număr de 34 dintre cele mai încercate divizii germane, au hotărît să sprijine „Stindardul" și să-i asigure o cât mai mare difuzare, atât în cercurile foștilor ostași cât și în rândurile tineretului german.

Asemenea, numeroși compatrioți aflați în toate colțurile lumii ne-au ajutat, fiecare după puteri, dar toți cu dragoste și cu inimă românească. Datorită unor generoși donatori, materialul fotografic documentar, privind participarea noastră la campania din Răsărit, a putut fi deasemenea considerabil sporit.

Situația financiară a ziarului a fost astfel, în bună măsură, consolidată și apariția lui regulată, odată la 2 luni, pare a fi acum asigurată.

Mulțumim din toată inima tuturor acelora care ne-au ajutat.

Suntem siguri că exemplul lor va fi urmat.

„Stindardul" merge deci înainte, pe acelaș drum fără cotituri, fluturând neînfricat nu pentru un clan oarecare sau pentru o bisericuță politică, ci pentru întreaga obște românească. In urma lui nu mărșăluiesc numai acei care au luptat cu arma și au privit dușmanul în albul ochilor, ci mărșăluiește tineretul căruia îi revine misiunea să spele pata de rușine, să vindece rănile trecutului și să clădească România de mâine, republică națională, în care să domnească dreptatea socială și unde, în afară de totala repunere în drepturi a țăranului ce-și munceste singur pământul, să nu fie loc pentru nici un fel de restaurare.

Sus Stindardul românesc!

Inflația superlativelor

Sfântă sminteală, trubadurii salariați nu mai au adjective, au irosit toate hiperbolele, ar vrea să cumpere, și n'au de unde, figuri de stil neuzate spre a se târî pe brânci, cu fruntea în tot mâlul Rusiei.

Și totuși M-me De Stael a scris aceste rânduri spre uzul tuturor „optimiștilor":

„Vigoarea discursului nu poate fi separată de măsură. Dacă totul e permis, nimic nu mai poate produce un mare efect. Se poate face ocolul sudalmei și al elogiului fără a genera entuziasmul ori ura. Nu se mai știe anume ce poate capta aprecierea oamenilor; calomniile comandate de spiritul de partid, laudele inspirate de teroare au pus toate la îndoială, iar vorba rătăcitoare flutură în aer fără țintă și fără efect."

Subtila Corinne a știut atât de bine să ne anticipeze gândurile — a văzut ea însăși violența sforăitoare la lucru: ghilotina în numele marilor principii — încât ar fi vană încercarea de a adăoga ceva la aceste rânduri scrise acum mai bine de un secol:

„Această mulțime de scriitori calomniatori tocesc până și sila ce o inspiră; ei răpesc, rând pe rând, tuturor cuvintelor de care se servesc forța lor naturală. Un spirit sensibil simte un fel de desgust pentru limba ale cărei expresii se găsesc în scrierile ăstorfel de oameni. Disprețul bunei cuviințe lipsește elocvența de toate efectele caracteristice spiritului și cunoașterii umane, iar rațiunea nu are nicio putere într'o țară în care se batjocorește până și aparența de a respecta adevărul."

Cum de ne mai putem mira? Doar știm că rusismul — anchiloză a spiritului la toate nivelurile istorice — nu poate prelua un gând, o instituție europeană fără să nu le mutileze oribil: din ortodoxie a făcut inochentism, din ideea socialistă — theocrație. Revoluția atomică și expansiunea cosmică sunt în hăul stepei deadreptul halucinogene, ca ciupercile mexicane.

De aproape trei milenii ne sbatem în acest spațiu helleno-roman pentru îngrădirea aspirațiilor nebune la dimensiuni omenești; aforismul lui Euripide e norma vieții noastre. — Hotărît lucru, Rusul era pe altă planetă înainte de a fi învins forța gravitației.

N. I. HERESCU

TESTAMENT

De-o fi să plec cu visul sângerând,
Copila mea, îți cer cu glas de moarte
Să nu lași să mă ducă'n altă parte
Decât pe malul Bistriței, — în rând
Cu arborii, cu tainele, cu umbrele,
Sub cerurile transilvane, sumbrele...

Tu, Ioană, știi cât am iubit Oltenia,
Pe unde, tânăr, mi-au zâmbit copilele,
Pe unde-am strâns dulceața și dârzenia
Pentru viața cea de toate zilele.

Și când mă voiu usca, în toamna mea,
Eu aş fi vrut să mă întorc la ea,
Să-i dau'napoi avutul ce mi-a dat,
Să mă desfac sub ierburi, împăcat,
Așa precum din veac toți morții mei,
Ce sunt țărână din țărâna ei.

Dar de-o fi scris, fetița mea, să mor
Îmbătrânit de-alean, umbrit de dor,
Cu'ngenunchiata inima mea ruptă
Și-a neamului învins fără de luptă,
Atunci nu vreau nici dincolo'mpăcare,
Nu vreau hodină, dincolo, nici verde,
Vreau și acolo jalea noastră mare,
Cu visul care'n moarte nu se pierde.

Fetița tatii, de-o fi scris așa,
Când ceasu'n poarta noastră va bătea,
Tu să m'așezi în car și să mă duci,
— Plătind la vameşii haini toți banii —
Spre zările de sânge și de tuci
Ale 'ntristatei noastre Transilvanii.
Și-acolo să mă lași, așa mi-e vrerea:
Să închid ochii singur cu durerea.
Da, singur.

Lângă apele-aurii,
Cu capul pe pământ voiu adormi,
Și-apoi, ca'n basmul cu mioarele,
Un giulgi de raze o să-mi țeasă soarele,
Și lacrimile lunii-au să mă spele
Și stelele vor fi lumânările
Și frunzele își vor uni foșnirea
Cu-a valului, să-mi zică prohodirea.
Așa va fi, să știi, ca'n basmul scris
Pentru păstor de turme sau de vis.
Stingher, acolo voiu dormi mereu,
Tovarăș doar cu chinul nostru greu.

Ci lângă Bistrița n'oi fi pustiu...
În nopți cu lună valul va fi viu
Și'n maluri va suna, ca să recheme
Din țara morții ritmul de poeme,
Și-un viers se va înfiripa încet
(Căci versul vine'n veci lângă poet),
Și tainic îmi va spune la ureche
O nouă doină și cea jale veche...
Și doina va străbate mai departe,
Cu vântul ce prin frunze o s'o poarte,
Și frunzele la păsări o vor vinde
Și dela păsări fetele-o vor prinde,
Până'ntr'o zi tot omul va'nvăța
Doina cea nouă de pe Bistrița.
Ea va cânta în toți și'n fiecare
Plinirea iar a visului cel mare
Pe care, Ioană, tu îl vei vedea.

Sau, dacă soarta se va'ntărâta,
Pe care tu-l vei duce mai departe
Și-l vei lăsa copiilor la moarte!

LOUIS RÉAU

Ilustrul istoric al artelor, profesor la Sorbona, a decedat la Paris la vârsta de 80 de ani. Se cuvine să amintim aici simpatia pe care acest intelectual de rasă a nutrit-o față de țara noastră.

În cărticica **«L'art roumain»** (Larousse) citim aceste rânduri dense, fructul unei îndelungate meditații și, mai ales, al curajului de a spune adevărul fără ocolișuri: **„ea (România) aparține Orientului prin situația sa geografică la malul mării Negre, prin apartenența sa la biserica greacă a Bizanțului, dar, în același timp, ea face parte integrantă din Occident prin legăturile sale etnice și lingvistice cu țările latine."** **Și mai departe: „ei (Românii) s'au agățat de pământul lor în ciuda valurilor năvălitoare care s'au năpustit asupra acestor regiuni în secolele III—XIV, cimentul roman s'a dovedit indestructibil; undele alogenilor n'au știrbit blocul națiunii române care, credincioasă originii sale și limbii neolatine, mertiă să fie numită astăzi încă Romanitatea orientală."** Trăgând concluziile asupra artei țărănești și anticipând aiurelile reperiste Louis Réau mai scria: „industrializarea rapidă a României, din momentul câștigării independenței, însemnează condamnarea la moarte a micii industrii meșteșugărești și țărănești... Arta țărănească poate fi galvanizată artificial, ea nu poate fi însă readusă la viață. Covoarele oltenești se împacă rău cu vecinătatea puțurilor de petrol."

Ultima dată Louis Réau a apărut în mijlocul Românilor cu ocazia „zilelor de studiu" organizate de Fundația Regală în Ianuarie 1960. Simbolică prezență — la un secol dela Unire tradiția unor Michelet și Quinet a fost cinstită cum se cuvine.

Atenție!

Notați noua noastră adresă:
EICHENAU
Ludwig-Thoma-Str. 9
Kreis Fürstenfeldbruck

LA MOARTEA MAGISTRULUI

He was a man, take him for all in all,
I shall not look upon his like again.
Shakespeare

Îmi chem lacrimile pentru a-l pânge pe N. I. Herescu, dar pleoapele mi le refuză și-mi arată că omul de fier care a fost neuitatul magistru trebue cinstit bărbătește, cu ochi uscați. Palma — care își amintește de strângerea francă ce depozita comori de curaj exemplar și de demnitate neegalată — goală mângâie pachetul de scrisori ce balizează prietenia noastră.

1 Octombrie 1957: „Mă întreb dacă tot ce isbutim mai vrednic în viață ne este ceeace am făptuit dincolo de glasul rațiunii." 17 Septembrie 1959: „Știu, situația de exilat are nesfârșite tristeți. Dar lipsa de libertate nu e nici ea de invidiat. Ne-a fost scris să fim dintre cei ce nu pot avea și patria și libertatea: **durum! Sed levius fit patientia quidquid corrigere est nefas...**" 13 Septembrie 1960: „Multă vreme (pe la 20 și ceva de ani), îmi tot repetam: **If you can meet with Triumph and Disaster and treat those two Impostors just the same...** Nu bănuiam atunci ce bine o să mi se potrivească într'o zi! Era pe vremea când dam cu tifla primului dintre cei doi impostori!... — Și totuși azi, ca „dreptul Iov", nu regret nimic!"

Cum aș putea defini întâlnirea mea cu N. I. Herescu? Poate identificând-o cu bucuria plenară a popasului în umbra oazei după rătăcirea în deșert. „Sinceritatea și încrederea care stau la temelia legăturilor noastre..." — aceasta a oferit el tânărului care acum 10 ani cutreera Europa spre a se spăla de coșmarul minciunii și delațiunii, de imaginea profesorilor, agitatori iar nu maeștri în for și pe catedră. Nu-mi pot număra pașii fără să-i văd întretăindu-se mereu cu ai săi, nu pot reciti o pagină din câte am scris fără să-mi amintesc că dacă e mai puțin imperfectă e pentrucă a trecut pe sub ochii săi. Pentru mine el a reabilitat sensul antic și august al Stoicului care a trăit așa cum a scris (nu ca Seneca, nedemnul lingușitor al lui Polybius). Dar nu numai pentru mine, căci va veni o zi când mulți vor fi obligați să recunoască — chiar și cei care l-au ostracizat în interiorul dar și în afara țării (și nu intenționez să fac aici procesul nimănui) — că N. I. Herescu nu numai a servit cu strălucire știința românească în toate universitățile Europei dar a cinstit o tradiție de luptă nepieritoare. Boierul oltean s'a integrat organic liniei de intransigență a lui Tudor și Bălcescu. Despre ei a scris pagini în care se oglindesc gânduri ce trebuesc interpretate autobiografic. — **„Noi aici ne vom lupta cu cuvântul cât vom putea"** scria istoricul trasând peste veac norma de conduită a umanistului. Și s'a bătut minunant 17 ani, fără nicio concesie nici chiar pentru trupul obosit. Savantul a făcut patriotului sacrificiul cel mai cumplit: cea mai mare parte din timpul necesar activității științifice.

Dacă nu vom citi niciodată cărțile pe care le plănuia („Originile umanismului", „Folclorul în poezia latină", „Creștinismul în țările dunărene") e pentrucă energia lui s'a transubstanțiat în miile de articole și conferințe **pro patria.** Și nu se cuvine să regretăm o clipă — oricum savantul va trăi prin câteva cărți fundamentale — căci hotarîrea sa a fost îndelung deliberată. Cel care a meditat asupra morții lui Cato la Utica — comparând-o cu cealaltă dispariție exemplară, a lui G. I. Brătianu — știa că vine un moment în viața unei civilizații ori a unui om când nimic nu mai contează afară de ultimul gest. Dacă înțelepciunea adunată în cărți nu devine acțiune roditoare, dacă fișele savante rămân în sertare în loc să strige, dacă cerneala nu sânge ci zoaie — atunci totul e pierdut căci „stilul" n'a fost decât gunoi al spiritului iar nu trăire. Adevăratul umanism este cel luptător — **Humanismus militans** — cum avea să-l sintetizeze el într'o formulă sugestivă care pecetluiește arzătoarea sa existență.

M'am despărțit de magistru în Aprilie, la Roma, în Piazza Venezia și mi se pare atât de normal. Ultima imagine a siluetei svelte de soldat o voi înrăma pentru totdeauna în cadrul imperial, acolo de unde a plecat binecuvântata **Pax Romana**, care a dat un sens nobil acestui teribil ciclu geologic.

Despre opera savantului voi scrie cu altă ocazie; e o datorie de onoare dela care nu voi lipsi. Azi am voit doar să mă reculeg departe de cimitirul din Zürich, care a primit trupul cavalerului rătăcitor, și să trasez acest epitaf:

LONGE A DACOROMANIA SVA IN VINCVLIS
POSTREMVM DIEM OBIIT
N. I. HERESCV
MAGISTER HVMANITATIS
PER TEMPORA INHVMANISSIMA
CORPORE EXSVL NON ANIMO
LITTERIS VERBOQUE
PRO INGENIO ET LIBERTATE PATRIAE
MILITAVIT
DESINE LACRVMAS VIATOR
ORA MEMINE
PVGNAM PERSEQUE

(Departe de România sa înlănțuită
a trecut din viață
N. I. HERESCU
magistru umanist
în vremile cele mai inumane,
Exilat cu trupul nu însă cu sufletul
a luptat
cu scrisul și cuvântul
pentru geniul și libertatea patriei.
Nu vărsa lacrimi, călătorule,
Roagă-te, amintește-ți,
Continuă lupta.)

E. LOZOVAN

Șotia lui Quasimodo

Quasimodo — premiu Nobel din greșală — face colocviu poetic cu Breslașu. N'avem nimic de ales din generalitățile „anti-fasciste" (destul de cuviincioase și măsurate: ehei, dacă ar fi fost Ehrenburg). Mai nostimă e kidnaparea lui Leopardi în tabăra realist-socialistă, poate pentru că a scris: **amaro e noia la vita e fango il mondo** („viața-i amar și plictis, iar lumea noroi"). Surprinzătoare e însă poezia scrisă special (la colocviu?) pentru CONTEMPORANUL. Startul e dat de următoarea apostrofă:

Să nu uiți că trăești printre animale,
cai, pisici, clonțani de canale...

Cum să uite cei târâți cu ciurda sub cărpele roșii? Plin de ingenuitate, poetul întreabă apoi:

Ori îți place să crezi
că trăești printre oameni puri și femei
virtuoase, care nu ajung să scoată
nici măcar sunetul broaștei în călduri, verde
precum cea mai verde creangă a singelui.

Ba nu, ba nu! Zii înainte că bine zici:

Păsările te privesc prin copaci, iar frunzele
nu uită că Mintea a murit
pe totdeauna, vestigiile ei miros
a cartilagiu, a materie plastica descompusă;
nu uita.

Curat reportaj „la locul de muncă": Bd. Ana Ipătescu, la sediul societății scriitorilor.

amintește-ți că poți fi o ființă a ființei,
doar dacă dragostea te izbește-adînc pînă-n
măruntaie.

Mamma mia! Întâi o profesie de credință cam idealistă. Apoi o parafrază abea fardată din Dante: **Fatti non fosti a viver come bruti, ma per seguir virtute e conoscenza** („N'ați fost creați ca să trăiți ca fiarele ci spre a urma virtutea și înțelepciunea"). În sfârșit, admirați stilul de „șlagăr" al traducerii (responsabil: Eugen Jebeleanu): dragostea care „izbește-n măruntaie"! Autorul cântecului de Obor „Te iubesc de-mi sare smalțul" poate să-și revendice copyright-ul.

SEMNALĂRI

◆ Sub îngrijirea Drei Rodica Doina Pop și a Dlui Prof. George Straka dela Universitatea din Strasbourg, a apărut **„Orbis"**, Bulletin international de Documentation linguistique, Tome X, No. 1, 1961. Numărul omagiază memoria lui Sever Pop. Semnează articole: Mgr. H. van Waeyenbergh, Rectorul Universității din Louvain; Alf Sommerfelt, Profesor la Universitatea din Oslo; Pierre Gardette, Rectorul Facultăților catolice la Universitatea din Lyon și Părintele Willem A. Grootaers, fost Profesor la Universitatea catolică din Peking, din articolul căruia reținem aceste rânduri: »C'était ma première recontre avec un Roumain, il m'est aussitot parru que la vivacité et l'entrain de ses idées ne provenaient pas seulement de la langue française que nou parlions, mais du tréfond de la Romania antique qu'il portait en lui.«

◇ În „Zeitschrift für Romanische Philologie", Band 77, Heft 1/2, 1961, colegul nostru de redacție, d. Eugen Lozovan, semnează 2 recenzii.

◆ Sub titlul „Cortina de Ferro Sobre Cuba", d. Ștefan Baciu face istoricul cuceririi Cubei de către bandele lui Fidel Castro și prezintă o serie de documente foarte interesante. Paginile din Abecedarul castrist merită o mențiune specială. Recomandăm călduros această lucrare: Caixa Postal 89, Agencia Copacabana, Rio de Janeiro, Brasil.

LA CAPĂTUL NOPȚII...

L. F. Céline a ajuns la terminus, după o călătorie furtunoasă. Scriitorul lucid și onest cu sine însuși n'a renegat nimic din crezul său; mai mult, în secolul tuturor învârtelilor și-a proclamat cu ostentație constanța. Și ce constanță! Pe stângiștii de toate nuanțele i-a tratat ca pe niște insecte.

În primele luni ale marelui război (celălalt), Charles Péguy cădea sperând ca acel olocaust avea să fie ultimul înaintea stabilirii unei ordini europene juste și creștine: **«Heureux ceux qui sont morts à la face de Dieu... Heureux les épis murs et les blés moissonnés...»**

Generația care a urmat marei sângerări a luat drumuri diferite — cel al lui Céline ori al lui Hemingway. (Nu se cade să scriem cu cruzime despre histrionul care și-a făcut singur seama. Dar nu putem să nu relevăm una din monumentalele imposturi ale acestui secol. Cel care a proclamat teatral că „omul nu-i făcut pentru înfrângere" — **Man is not made for defeat** — și-a tras un glonț în cap părăsindu-i consternați pe Mikoyan și pe Fidel Castro).

Ultima pagină — amară și lucidă ca pelinul — pe care Céline a scris-o în sihăstria sa dela Meudon e un strigăt de apărare a acestui continent răvășit și amenințat: **„sunt ori ba stăpânii poporului cel mai bine hrănit din lume? cel mai sugativ? să vină, să vină Chinejii. Nu vor merge mai departe de Cognac! Acolo se va termina faimosul pericol galben — în pivnițî! — Și încă Cognac e prea departe. Milioane și milioane se vor îmbuiba la Reims..."**

«NATION EUROPE»

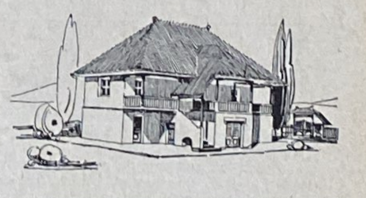
Plăcută surpriză de a vedea pe frontispiciul acestui ziar curajos cuvântul de ordine: «Pour une Europe de Brest à Bucarest.» Articole și comentariile le-am putea semna noi înșine cu ochii închiși. Adresa: Boîte postale 9, chausée de Charleroi 33, St. Gilles 1. Bruxelles.

»Despre șiretenia românească, se vorbește uneori la noi prea mult — și anume într'un sens ironic și superficial. A fi Român, obișnuesc unii să spună, nu înseamnă a avea o naționalitate, ci o profesiune. Românii se pot strecura pretutindeni. Ei sunt oportuniști înăscuți.

În decursul istoriei, au fost poate câteva exemple care au favorizat asemenea prejudecăți. Nu o tăgăduesc, dar țin să subliniez că există și un alt aspect al problemei. Este suficient să citez două exemple. La începutul Secolului al 18-lei se afla pe tronul Munteniei Principele Constantin Brâncoveanu, care a vrut să facă o politică independentă, înconjurat fiind de Austria, de Rusia și de Turcia. Pentru aceasta a fost executat de Turci, la 1718, după ce a fost nevoit să privească cum au fost torturați și cum au fost sălbatec uciși proprii săi copii... Al doilea exemplu este de dată mai recentă și ne privește direct, pe noi Germanii. Când acum exact 17 ani, trupele germane din România au fost surprinse de **lovitura de stat antigermană** (NN. Auziți, Domnilor din „Comitet": **lovitură antigermană**, nu antihitleristă), unii români au participat la dezarmarea și la urmărirea soldaților germani, pentru a se asigura față de Soviete și față de comuniști. **Mii de cetățeni din București, țărani din Carpați, ba chiar ofițeri din armata regală și funcționari, i-au ajutat însă, până în ultimul minut, pe soldații germanii să fugă, ba i-au ascuns chiar, timp de luni de zile.** Oamenii aceștia au făcut aceasta fără gând de răsplată — căci în 1944 oricine știa că Germania a pierdut partida. **În această acțiune, Românii și-au riscat însă viața.**

Dacă, în nenorocirea ce s'a abătut asupra lui, nu putem veni astăzi în ajutorul poporului român, cel puțin de această faptă de omenie de care a dat dovadă trebue să ne aducem aminte.«

Carl Gustav Ströhm
„La București, nimeni nu mai râde"
(Christ und Welt, Nr. 35/1961)

Compatrioții care pot și care vor să ne ajute sunt rugați să trimită contribuția lor numai prin
Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
MÜNCHEN
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto Nr. 21697 — Stindardul
Corespondența destinată ziarului rugăm a se trimite numai la adresa:
EICHENAU/Obb., Germania
Ludwig-Thoma-Strasse 9

Realități de care trebue să se țină seama

de CORNELIU STOIAN

Războiul „cald", cum se obișnuiește a fi numit acum, spre a-l deosebi de războiul „rece" pe care-l trăim de ani de zile, — războiul „cald" de care se tem, atât de mult lașii și trădătorii din Occident, cât și criminalii comuniști din Orient, este **inevitabil.** Mai curând sau mai târziu haosul internațional provocat de conspirația comunistă și de instrumentele ei cuibărite în capitalele occidentale va conduce omenirea la al treilea războiu mondial, războiu dealtfel de mult timp prevăzut de aceia care au creiat comunismul și care sunt la originea tuturor nenorocirilor ce s'au abătut asupra umanității în secolul XX. Sperăm însă că din războiul viitor nu vor scăpa teferi nici instigatorii, chiar dacă se vor ascunde ei prin anumite state „neutre" care, în cazul unei noi conflagrații mondiale, nu-și vor putea păstra falsa lor „neutralitate".

Dealtfel perspectiva noului războiu mondial nu trebuie să ne sperie, ci mai degrabă să ne obișnuim cu ea. In definitiv războiul este singura soluție pentru limpezirea situației internaționale actuale și singura posibilitate de eliberare a popoarelor ce suferă sub tirania sovietică. Chiar dacă aceste popoare vor suferi mari pierderi în cazul unui conflict atomic, este mai bine ca acest conflict să se producă — indiferent de rezultate — decât sute de milioane de oameni să-și petreacă viața în sclavie. Cu alte cuvinte este mai bine a risca moartea în lupta pentru libertate, decât a renunța la libertate de frica morții. Aceia care cunosc opinia popoarelor subjugate, știu că toate aceste popoare nu așteaptă decât RĂZBOIUL ELIBERATOR. Așa zisa „PACE" în condițiile actuale nu interesează în țările dominate de comunism decât bandele de teroriști ce alcătuiesc regimurile roșii. In Occident, mult trâmbițata „luptă pentru pace" lansată de comunism, ca mijloc de adormire a popoarelor libere pe timpul necesar preparativelor Kremlinului spre cucerirea totală a lumii, este împărtășită numai de trădătorii de toate clasele și de lași. Oamenii de curaj și de bun simț știu că războiul este inevitabil și preferă să fie provocat de Occident atunci când condițiile îi sunt lui prielnice și în momentul de el ales, decât să aștepte atacul comunist prin surprindere, care se va produce în mod fatal atunci când Sovieticii vor avea certitudinea de a obține o victorie rapidă și natural în cazul că planurile lor de a cuceri lumea liberă țară după țară, teritoriu după teritoriu, prin alte metode decât riscul unei conflagrații mondiale, vor fi blocate, fapt care pare a se realiza, cel puțin în cazul Berlinului occidental.

Datorită reacției neașteptate a poporului american, care confruntat cu intențiile de „liberare" a Berlinului occidental până la sfârșitul anului 1961, expuse în mod ultimativ de Khruschev, — s'a declarat în proporție de peste 70% dispus să intre în războiu spre a împiedeca realizarea planurilor sovietice în această direcție, așa zisa „coexistență pacifică" destinată a adormi și neutraliza Occidentul, s'a transformat acum și pentru lumea liberă, în special America și țările din Europa occidentală într'o perioadă necesară câștigării de timp pentru mărirea rapidă a potențialului militar. Se pare că aceia care practicau „coexistența" în Occident sub pretextul „păcii", însă în realitate ca instrumente ale Moscovei, au pierdut partida.

Amenințările lui Khruschev de a lichida Berlinul occidental, amenințări care au provocat reacțiunea pozitivă menționată mai sus, deși în ceasul al unsprezecelea, din partea poporului american, complice prin guvernanții săi cu comunismul dela apariția lui și până astăzi, a produs încă un rezultat pozitiv, anume prăbușirea politicii „pacifiste" în mod camuflat pro-comunistă, **prestabilită**, a actualului guvern american alcătuit în proporție de peste 90% de oameni de stânga, ce se prezintă ca „liberali", dar care în realitate sunt socialiști de extrema stângă, mai mult sau mai puțin filosovietici. S'o spunem deschis: din asemenea elemente se compune majoritatea membrilor guvernului și administrației Kennedy, oricât de milionari ar fi unii din ei. Nu trebuie uitat că bănci, propietate a milionarilor americani, au subvenționat revoluția comunistă din Rusia. Chiar astăzi, unul din cei mai fideli amici și propagatori ai comunismului în America însăși, este milionarul american Cyrus Eaton, organizator al așa ziselor conferințe „puggwash", prin intermediul cărora capitaliști occidentali, printre care și colaboratori apropiați ai lui Kennedy (Rostow, Schlessinger) se întâlnesc în mod periodic cu potentații sovietici, de multe ori în Moscova, și aceasta desigur nu în interesul lumii libere. Asemenea capitaliști procomuniști, de tipul lui Eaton și Co., sunt acei care facilitează acum comerțul între țările occidentale (inclusiv America) și blocul sovietic, comerț prin intermediul căruia se pune la dispoziția aparatului de războiu sovietic materialele și mașinile necesare ce se produc în Occident, așa cum Roosevelt și guvernul lui filocomunist au dat ajutorul material și tehnic decisiv pentru construirea industriei sovietice între 1933—1943.

Reacția neașteptată a poporului american în fața noilor amenințări ale lui Khruschev în chestiunea Berlinului, amenințări care nu s'ar fi produs dacă dictatorul moscovit n'ar fi fost sigur de debilitatea **intenționată** și complice a guvernului Kennedy, — care în șase luni de zile a dat lovituri mortale lumii libere în special în Asia (Laos), Africa (Congo, Angola și chiar în Algeria), America Latină (Cuba) și inclusiv Europa, prin refuzul sistematic a înarmării NATO-ului cu arme atomice, spre a împiedeca înarmarea armatei vest-germane, de care se tem atât de mult sovieticii, cu aceste arme, — a forțat guvernul pacifist și coexistențialist al lui Kennedy, în care Khruschev vedea un nou Roosevelt, să decreteze în mod practic mobilizarea parțială a forțelor americane, mărind inclusiv bugetul militar la cifra de 47 miliarde de dolari, adică un record. In plus, Congresul american, forțat de aceiași opinie publică care s'a pronunțat în proporție de 71% pentru războiu în cazul Berlinului, a votat un miliard de dolari mai mult decât ceruse Kennedy și împotriva opoziției colaboratorilor săi, — pentru accelerarea producției de avioane de bombardament supersonice (B. 70). Echipa filo-comunistă a „pacifiștilor și intelectualilor liberali", de tipul lui Stevenson, Chester, Bowles, „Madame" Roosevelt, G. Mennen Williams, Schlessinger, Goldberg et Co., care a determinat politica Guvernlui Kennedy soldată cu trădările din Loas, Congo, Angola și Cuba, spre a nu menționa decât pe cele mai importante, adevărată bandă care era dispusă să lichideze acum și Berlinul occidental, pentru ca mai târziu să lichideze întreagă Germanie, în favoarea Moscovei, este în plină deconfitură. Și să sperăm că în mod definitiv.

Prin urmare, acolo unde conspiratorii moscoviți și complicii lor din Occident, în special cei din Washington, așteptau obținerea unei victorii ușoare, ca în alte părți, prin amenințări cu războiul, — adică la Berlin, — au obținut deocamdată efectul contrariu și bine venit, de a deștepta și pune pe picior de războiu în special poporul american, de care depinde în fond victoria sau înfrângerea Occidentului. Viitorul războiu mondial, care — repet — este inevitabil, a fost socotit inevitabil chiar de bolșevici, ca un șoc decisiv între „capitalism și comunism". Și aceasta, înainte de cel de al doilea războiu mondial, care s'a soldat cu enorma expansiune sovietică, înlesnită de complicitatea unor „înțelepți" conducători de mari puteri occidentale, în frunte cu răposatul Delanno-Roosevelt.

Intr'un discurs ținut în fața „studenților" dela așa zisa „Academie Politică — Wladimir Ilich Lenin", din Moscova, în 1931, Dimitry A. Manuilski, fost președinte al Ucrainei sovietice și în 1949 nici mai mult nici mai puțin decât Președinte al „Consiliului de Securitate" al acestui faimos bordel internațional, cunoscut sub denumirea de „Organizația Națiunilor Unite" (dedicată ușurării expansiunii comuniste prin lichidarea „colonialismului" european — nu însă și celui sovietic, natural, și prin paralizarea Occidentului, împiedicându-l a trece la orice acțiune chiar defensivă, — sub pretextul menținerii „păcii") declara textual:

„Războiul **pe viață și pe moarte** între comunism și capitalism **este inevitabil.** Astăzi, fără îndoială, nu suntem încă suficient de puternici spre a ataca. Timpul nostru va veni peste 20 sau peste 30 de ani. Pentru a ieși biruitori, trebue să realizăm **elementul surpriză.** Burghezia trebue adormită și în acest scop vom lansa **cea mai spectaculară mișcare de pace din câte cunoaște istoria.** Se vor face **concesii electrizante.** Țările capitaliste, a căror caracteristică este stupizenia și decadența, se vor bucura și **vor coopera astfel la propria lor nimicire.** In clipa în care apărarea lor va slăbi, **ne vom năpusti asupra lor și le vom sfărâma,** cu pumnul strâns."

Pasagiul citat din discursul lui Manuilski este clar. Au trecut cei 30 de ani, despre care era vorba în acel discurs. Astăzi ne găsim exact în mijlocul „mișcării de pace, cea mai spectaculară a istoriei" preconizată și lansată de comunism. „Coexistența pacifică" este rezultatul acestei „mișcări", care pregătește distrugerea țărilor capitaliste „stupide și decadente". Pentru realizarea factorului „surpriză", Occidentul este adormit, prin cloroformizare. Deocamdată Khruschev cu pretențiile lui de a pune mâna și pe Berlinul occidental, ne-a făcut un serviciu, deșteptând un mare număr de adormiți.

(urmare în pag. 5)

„Sintezele" amicului Domnului Spaak

Numărul 175/1960 al revistei „Sythèses", revistă care apare la Bruxelles și care pretinde că și-a făcut o axiomă din respectul demnității umane, este închinat în întregime RPR-ului. Scribi ai regimului înscăunat de Soviete la București fac, în 286 de pagini, apologia democrației populare, terfelesc România de ieri, ultragiază sentimentul național și prezintă colectivizarea, distrugerea „chiaburimei" și alte ticăloșii comuniste drept „cuceriri" și năzuinte de totdeauna ale poporului român. Ținând seama că în țările occidentale revistele „progresiste" cresc ca ciupercile și că franctiorii acțiunii comuniste de subminare sunt legiuni, faptul n'ar fi chiar atât de extraordinar.

„Synthèses" nu este însă o revistă „progresistă", ci pe linia celui mai conformist socialism. Directorul ei, domnul **Maurice Lambilliotte,** este chiar mâna dreaptă, colaboratorul cel mai apropiat („le penseur") și permanent însoțitor al domnului **Paul Henry Spaak,** căpetenia socialiștilor belgieni, titanosaur al bilanțurilor unor multiple întreprinderi industriale, fost secretar-general al O.T.A.N.-ului, actual ministru de externe, campion al unității europene (în spirit socialisto-liberalo-capitalist) și aprig susținător al unor organizații (constituite în saloanele unor cluburi exclusive) care pretind că luptă pentru instaurarea libertății absolute și pentru „eliberarea" popoarelor subjugate de imperialismul ruso-comunist.

Societățile de „salvare a libertății", din care antifranchistul Madariaga este nelipsită vedetă, noi le-am considerat totdeauna drept farse și drept diversiuni. Și totuși, când domnul Spaak a plecat zilele trecute la Moscova, să-l vadă pe țarul roșu Nikita I., am crezut că este vorba de o călătorie de rutină diplomatică, o acțiune de sondaj care nu poate provoca îngrijorare și nici bănueli...

După ce-am citit însă „Sintezele" cu pricina, orice bănuială este îndreptățită.

Pângărirea Cântecului românesc

Intr'o foarte documentată broșură, d. Cesar Teodorescu arată în ce măsură „negustorii de muzică", aciuiți în Statele Unite și în alte țări, ne-au furat muzica noastră românească, falsificând-o și prezentând-o, cu sfidătoare nerușinare, după împrejurări și necesități comerciale, drept muzică țigănească, rusă sau drept folklor israelian...

Dovezile prezentate de d. Cesar Teodorescu sunt concludente. Nu încape nici o îndoială că și revoltătoarea pângărire a cântecului românesc se încadrează în aceiași conspirație internațională care are, drept țintă finală, nimicirea neamului și robirea **definitivă** a țării.

Măsurile practice, pe care d. Cesar Teodorescu le propune în concluzia broșurei care e un sfâșietor strigăt de alarmă, noi le subscriem și credem că ele vor fi subscrise de toți compatrioții:

»...Dar lucrurile sunt cum sunt, și apărarea intereselor noastre naționale — contra indiferent cui — cade exclusiv pe umerii refugiaților. Să lăsăm la o parte orice teamă, căci cu cât ne vom arăta mai timorați cu atât vor crește mârșăviile la adresa neamului nostru. Și cu atât mai greu va fi, mai târziu, să reparăm nedreptățile ce ni s'au făcut și ni se fac.

Pentru combaterea campaniei ce se duce contra cântecului românesc, cred necesare următoarele măsuri:

— Publicarea, de către un muzicolog român, a unui studiu în care să fie descrise caracteristicile cântecului românesc — făcut de așa natură încât să poată fi folosit atât de muzicologi cât și de cei ce nu au cunoștințe profunde în materie;

— Studii despre muzica românească în limbi străine;

— **Proteste făcute de românii din străinătate în diferite ziare, etc., de câte ori asemenea batjocuri se produc;**

— **Darea în judecată** — ideia dlui J. N. Manzatti — **a celor care-și bat joc de neamul românesc.**

Ar fi o mare greșală ca problema aceasta să fie lăsată pe mâna unora ce umblă cu băiguieli și jumătăți de măsură. De partea noastră este dreptatea și adevărul, deci n'avem de ce ne teme.

Frații români, să lăsăm la pământ, măcar pentru un moment, căprăriile politice ce ne despart — și „Hai să dăm mână cu mână", să salvăm doina străbună! —«

Intr'o chestiune de onoare *)

CAZUL IORGA - MADGEARU

La 26 Ian. 1961 i-am trimis Dlui Horia Sima (pe două căi, prin Aurel Răuță — Madrid — și Traian Borobaru — München) următoarea scrisoare:

STIMATE DOMNULE SIMA,

De douăzeci de ani de zile planează asupra mea bănuiala de a fi fost inițiator și făptaș în uciderea lui N. Iorga și V. Madgearu. Dvs sunteți cel dintâiu în măsură a ști dacă bănuiala aceasta are temei. In calitatea Dvs de Șef al Mișcării Legionare ați cercetat personal cazul, în 1940 în vila din Aleea Vulpache. Câțiva dintre făptași și câțiva dintre așa zișii făptași au căpătat un fel de arest în Vila Lupeasca din Sinaia. La trei dintre făptași (necunoscuți public) le-ați dat ordin să păstreze în chip desăvârșit secretul, lăsându-le libertatea de a-și relua activitatea zilnică normală. Șeful grupului Legionar în raza căruia s'a consumat fapta (și care știa ce avea să se petreacă) a rămas mai departe la conducerea grupului. Un președinte de importantă organizație statală (nu fără amestec în cele petrecute) și-a păstrat președinția.

Deoarece în jurul numelui meu se făcuse publicitate că aș fi condus echipa de execuție, am primit ordin să dispar, pentru a nu fi constrâns, în caz de arestare, să spun adevărul. Dvs știți că eu susțineam atunci că soluția cea mai bună e să fie deferit cazul justiției.

Ca și atunci, sunt gata și astăzi să mă prezint în fața justiției imparțiale pentru a răspunde de faptele mele. N'aș vrea, bine înțeles, să fac prin aceasta niciun rău nimănui. Nu știu unde se află cel care a luat inițiativa și a dat ordinul. N'aș vrea nici să dau în vileag numele celor cari nu au altă vină decât aceea de a fi executat un ordin în vremea în care se aflau sub comandă. **Dar nici nu pot rămâne la infinit sub o acuzație nedreaptă.**

Deaceea îmi permit să Vă rog a veni cu o soluție în acest caz. Rog să fiu iertat dacă sunt constrâns să readuc în actualitate o chestiune dificilă, cerându-vă să clarificați, în interesul meu, lucrurile; aceasta cu atât mai mult cu cât din toamna anului 1944 m'am despărțit sufletește de Dvs. Dar chestiunea aceasta trebue odată să fie clarificată. **Inainte de toate, în interesul adevărului.**

Cu distinse sentimente

P. S. Copii după acest demers al meu am trimis domnilor Ilie Garneață, Vasile Iasinschi, Constantin Papanace și Pr. Vasile Boldeanu.

Scrisoarea aceasta a rămas, până azi, fără răspuns. La cinci luni dela primirea ei însă, a apărut broșura Dlui Horia Sima „Cazul Iorga-Madgearu" (Ed. Carpați Madrid 1961 pp. 84).

In această broșură — în care printr'o țesătură de inexactități și afirmații ridicole încearcă să justifice atitudinea sa față de Generalul Antonescu în vremea colaborării la Guvernul 1940—41 — fostul Șef al Mișcării Legionare se oprește în câteva rânduri și asupra „cazului" în sine. In întreaga broșură, în legătură cu „cazul" d. Horia Sima dă numai două nume — al unui prieten al său (Ilie Olteanu) pentru a-l scoate din cauză și al unui adversar (Traian Boeru) pentru a lăsa să planeze asupră-i răspunderea uciderii lui N. Iorga și V. Madgearu, ucidere pe care dealtfel d. Horia Sima nu se sfiește s'o aprobe fățiș.

Cum eu vreau ca adevărul să iasă odată și cum pentru noi cei din exil nu există o instanță de judecată care să dea o sentință valabilă în acest caz, îl invit pe d. Horia Sima să accepte ca în de trei luni dela publicarea acestei întâmpinări să se prezinte, cu mine în fața unui **juriu de onoare,** care să stabilească adevărul în „Cazul Iorga-Madgearu". Eu îl desfid pe d. Horia Sima să poată dovedi că vinovat de uciderea celor doi oameni politici sunt eu.

Nu cred că d. Horia Sima va refuza această cale a oamenilor de onoare, riscând — printr'un asemenea refuz — să se situeze în rândul calomniatorilor de cea mai joasă speță.

TRAIAN BOERU
München, Herzogstr. 3

P. S. Sunt dispus să acord lămuriri suplimentare tuturor celor de bună credință. La fel voi fi recunoscator celor ce-mi vor da sugestii pentru a facilita clarificarea cazului.

*) Redacția nu răspunde de cele cuprinse în această rubrică.
Ținem totdeodată să declarăm că nu vrem să ne amestecăm, nici indirect măcar, în conflictele din sânul Gărzii de Fer.

◆ **In legătura cu lovitura dată la Berlin** şi potrivit şantajului atomic pe care-l practică necontenit, conducătorii din Kremlin au poruncit vătafilor lor dela Bucureşti să ia o serie de măsuri susceptibile să provoace, şi în România, pshihoza unui război ce s'ar deslănţui în cazul când Occidentul nu s'ar arăta dispus să se plece planului sovietic de cucerire a lumii, bucată cu bucată.

Astfel, începând din ziua de 13 August 1961, funcţionarii din ministere (bărbaţi şi femei) au primit **ordine de mobilizare**, cu specificarea gradului militar ce li s'a atribuit. In privinţa aceasta, stăpânirea comunistă a fost foarte generoasă: dela şefi (şi şefese) de serviciu în sus, toate lumea a primit gradul de maior, cel puţin.

In acelaş timp, organizaţia A.L.A. (Apărarea antiaeriană) desfăşoară o activitate necunoscută până acum: convocarea, seară de seară, a unităţilor şi subunităţilor A.L.A. (pe întreprinderi, pe raioane, cartiere, străzi şi chiar pe blocuri de locuit); conferinţe şi cursuri speciale (efectele bombelor atomice, gazări, degazări etc.); exerciţii în colaborare cu pompierii şi cu personalul sanitar (organizat şi el, separat, în cadrul Crucii Roşii); instruirea pionierilor, utemiştilor şi măturătorilor de stradă etc.

La cele 2 adăposturi de care dispune „Preşedinţia consiliului de miniştri", unul sub fostul muzeu etnografic în care şi-a instalat acum „partidul" expoziţia permanentă de istorie comunistă şi altul, pe locul unde a fost statuia ecvestră a Regelui Ferdinand (în vecinătea fostului restaurant „Colonade" unde, pe vremea regimului „burghezo-moşieresc", Gheorghe Maurer şi cu Zaharia Stancu dansau tango cu coafeuzele dela Ionică), a fost întărită paza şi au fost văzuţi soldaţi M.A.I. cărând saltele, perne şi pături. Despre aceste adăposturi, ca şi despre altele pe care şi le-au construit „vârfurile de partid" în Capitală, noi ştim tot şi suntem chiar în posesia planurilor de construcţie. Primul etaj subteran al adăpostului dela „Colonade" (pe care noi îl vom numi „Kisselef 2") este rezervat detaşamentului de gardă al „Preşedinţiei" care, la nevoe, ocupă 12 camere. In fiecare din aceste camere sunt 30 paturi suprapuse, adică un total de 360 paturi, efectivul trupei a cărei misiune este să apere „pe cei mai iubiţi fii ai poporului" şi atunci când aceştia se bagă în gaură de şarpe... Nu credem însă că aceste adăposturi, prevăzute cu tot confortul, dispunând de mai multe etaje subterane şi legate între ele printr'un sistem foarte complicat de culoare şi tunele, vor fi de prea mare folos bandiţilor cocoţaţi astăzi în posturi de conducere. In fundul pământului de se vor ascunde, tot vor fi scoşi la lumină, unul câte unul, ca guzganii; vor fi judecaţi la faţa locului şi izbiţi cu buzduganul, pe movila de moloz ce va rămâne din „monumentul eroilor sovietici eliberatori." (Stind.)

◇ **Organ suprem** nu este nici „consiliul de stat", nici „marea adunare naţională" (adunare de gogomani, de lichele, de ucigaşi de rând şi de hoţi de drumul mare), nici biroul politic al „comitetului central" şi nici măcar Securitatea... Rolul acesta îl deţine o echipă suprapusă, alcătuită din controlori sovietici şi din oameni de încredere ai Moscovei, echipă care dispune de puteri discreţionare şi în faţa căreia Gheorghiu-Dej nu-i decât un biet căţeluş... Din echipa aceasta face parte şi fostul ofiţer dezertor, Emil Bodnăraş, cetăţean sovietic. Functiunile pe care le exercită oficial Bodnăraş sunt simple camuflări. Individul, căruia îi place şi astăzi să aiba legături cu fosta „lume bună", este stăpân absolut pe 3 sectoare, anume: M.F.A. (forţele armate), M.A.I. (Securitate şi trupe de intervenţie) şi **toate** organizaţiile de tineret (pionieri, utemişti, pregătirea pre şi paramilitară). Fără avizul lui Bodnăraş nu se poate face nici o înaintare în grad şi nici o numire în comandamente. Ziarele occidentale care au anunţat, în repetate rânduri, trecerea lui Bodnăraş pe linia moartă n'au fost bine informate, mai bine zis au căzut victima acţiunii de desinformare, armă pe care comuniştii o utilizează cu succes. (Stind.)

◆ **„Sinuciderea" lui Paul Cornea,** anunţată de unele publicaţii din exil, se încadrează şi ea în aceiaşi acţiune de desinformare. Fostul Secretar-General al U.T.M.-ului semnează, cu nume şi pronume, prefaţa la o nouă ediţie a Fabulelor lui Anton Pann. „Contemporanul", Nr. 32 din 11 August 1961, care anunţă evenimentul, publică şi o biografie a lui Paul Cornea, spunând în concluzie că numitul îşi continuă activitatea şi că este... bine-merci. (Stind.)

◇ **Gărzile muncitoreşti înarmate,** gărzi care au participat anul acesta, cu efective sporite, la parada de 23 August (zi în care ne-am pierdut independenţa şi libertatea), nu sunt altceva decât un instrument de propagandă şi o simplă sperietoare. Nici pe plan militar şi nici pe plan ideologic, aceste gărzi nu înseamnă aproape nimic. Teoretic, ele ar fi destinate să alcătuiască un fel de **armată de partizani,** în cazul când ţara ar fi ocupată de „imperialişti şi de revanşarzi". După revoluţia din Ungaria, acestor gărzi le-a revenit şi misiunea să apere **unităţile industriale,** în caz de rascoală sau război civil...

Admiţând că toţi aceşti „gardişti" ar fi comunişti din convingere, gata să lupte până la ultimul glonţ şi până la ultima grenadă, intervenţia lor este foarte problematică, atât în prima cât şi în cea de-a doua ipoteză.

In Bucureşti, gărzi muncitoreşti înarmate n'au decât întreprinderile mai importante. Efectivele acestor gărzi variază dela întreprindere la întreprindere, în proporţia de 50 „gardişti" la 2000—2500 muncitori. Şeful „gărzii muncitoreşti" este secretarul organizaţiei de bază a întreprinderii respective, comandantul nominal al grupului având mai mult un rol decorativ, la paradă. Secretarul organizaţiei de bază are în păstrare şi uniformele (albastre) ale „gardiştilor" din întreprindere. Armele grupului respectiv nu se află depozitate la fabrică, ci în subsolul comandamentului de raion, adică în 8 puncte diferite din Capitală. Concentrarea, pentru instrucţie, a gărzilor muncitoreşti este o operaţie destul de complicată:

1. La încetarea lucrului, „gardiştii" se adună în faţa biroului secretarului organizaţiei de bază şi îmbracă uniformele.
2. Plecarea dela fabrică, cu ajutorul camioanelor întreprinderii sau al autobuzelor I.R.T.A., la comandamentul de raion.
3. La raion, constituirea „Batalionului" şi plecarea la câmpul de instrucţie, fără arme. Armele sunt transportate în alte camioane, păzite de oamenii Securităţii (dovadă deosebită de încredere).
4. La câmp, armele sunt distribuite, pe grade şi functiuni.

Instrucţia propriu zisă este făcută sub controlul Securităţii. Dealtfel, comandantul raional al gărzilor muncitoreşti este tot un ofiţer de Securitate, iar terenul de instrucţie tot al Securităţii este. Astfel, gărzile muncitoreşti din Raionul „Griviţa Roşie" (raion de „vârf") sunt instruite pe terenul Şcolii speciale M.A.I., teren situat în apropiere de „Ferma Roşie" — Pădurea Băneasa. Altcum, „gardiştii" din cele două raioane industriale („Griviţa Roşie" şi „23 August") sunt instruiţi şi la piese uşoare antiaeriene.

După terminarea programului de instrucţie şi după ce li se iau armele, „gardiştii" sunt aduşi din nou la raion, unde se face apelul şi se ordonă „desconcentrarea". Acasă pot pleca în uniformă, cu obligaţia ca această uniformă să fie predată în dimineaţa următoare secretarului organizaţiei de bază. Vai de acel care nu aduce uniforma a doua zi!...

Gărzile muncitoreşti înarmate sunt compuse numai din membri de partid (indiferent de vechime), care beneficiază de o serie de avantagii (prime excepţionale, plata orelor „de compensare", preferinţă la spaţiul locativ, bilete gratuite pentru transportul la o localitate balneară etc.) şi care sunt puşi la adăpost de o eventuală concediere din fabrică... Şi totuşi, în ciuda situaţiei lor privilegiate, muncitoriigardişti nu se deosebesc cu nimic de ceilalţi muncitori: sunt la fel de refractari propagandei comuniste, muncesc şi ei de mântuială, aşteaptă şi ei ce aşteapta toată lumea în ţară şi înjură şi ei regimul, în aceleaşi cuvinte şi cu aceiaşi convingere. (Stind.)

◆ **Policlinici cu plată.** — Medicii sunt prost plătiţi: 900—1000—1200 Lei. Cabinete medicale particulare nu mai există. Există în schimb „policlinici cu plată", unde nu oricare medic poate da consultaţii. Pentru o asemenea consultaţie, pacientul plăteşte medicului 30 Lei, iar unui profesor universitar 50 Lei. Din aceşti 50 Lei, profesorul respectiv nu reţine decât 11 Lei, restul încasându-l „statul socialist." (Stind.)

◇ **La o cooperativă de textile din Sighişoara** a fost expusă, în vitrină, ştofă Scherg (acum „Partizanul Roşu") de bună calitate, dar la preţul de 380 Lei metrul. A doua zi dimineaţa, pe vitrina aceleaşi cooperative cineva scrisese, cu vopsea roşie: „Proletari din toate ţările uniţi-vă, ca să cumpărăm un metru de ştofă!" (Stind.)

◆ **Radu Beligan,** agent emerit al Securităţii în lumea teatrelor, a vorbit din nou, cu ocazia reluării experienţelor atomice de către Uniunea Sovietica: „Faţă de refuzul îndârjit la toate propunerile Uniunii Sovietice, îmi exprim satisfacţia faţă de măsurile luate." (Stind.)

◇ **Un boxeur al Securităţii bătut măr.** — Din fost lucrător la Uzinele „23 August", Dumitru Cojocaru, a ajuns Locotenent M.A.I. şi boxeur al Securităţii (Calea Rahovei), element preţios al anchetelor care se fac în beciuri. După ce au trecut prin mâna lui Cojocaru, mulţi au rămas schilozi. Pe fraţii Târtă, camionagii din Ferentari, bătăuşi vestiţi, Cojocaru n'a putut să-i schilodească, dar i-a bătut, zi de zi, timp de 3 luni. In cele din urmă, fraţii Târtă, care fuseseră aduşi în beciul din Calea Rahovei, pentru o chestie de „huliganism", au fost puşi în libertate. Lui Cojocaru i-au pus însă gând rău. Intr'o seară au dat peste el într'o cârciumă dela capătul liniei de tramvai Nr. **8** şi s'au pus cu bătaia pe el, după tehnica camionagiilor din Ferentari. Fraţii Târtă au fost condamnaţi de data aceasta, tot pentru „huliganism", boxeurul Securităţii a zăcut în schimb 2 luni, la spital. După restabilire, Cojocaru a terminat-o cu Securitatea. Activează acum, numai în câmpul sportiv, la C.C.A., adică în echipa Armatei. (Stind.)

◆ **Director-adjunct** la fabrica de pânzeturi ţărăneşti „7 Noembrie" (fostă „Dâmboviţa") din Bucureşti, Calea Dudeşti 188, este un oarecare **Kotovski.** Puţini ştiu însă că acest Kotovski, evreu din Basarabia, a fost pe vremuri unul din principalii conducători ai comuniştilor din România. Curier al unei organizaţii sovietice de spionaj (ca Emil Bodnăraş), Kotovski a primit apoi misiunea să se stabilească (în termeni tehnici: să se planteze) în Franţa unde, pe tot timpul războiului, a condus o reţea comunistă de „rezistenţi", devenind, ca şi Mişu Florescu-Blumenfeld, Lt. Colonel F.F.I. Reîntors în ţară, după mişelia dela 23 August 1944, Kotovski a fost integrat în Armata română, cu grad corespunzător şi prin **decret regal,** pentru a ocupa apoi postul, foarte important, de director al Institutului de marxism-leninism din Bucureşti. Dispărut în urma unor răfueli interne (odată cu Ana Pauker), Kotovski reapare acum în calitate de subaltern al spărgătoarei de norme, Ecaterina Stancu (Director plin la „7 Noembrie), pus pe aceiaşi treaptă ierarhică cu Mendel **Margulius** şi cu Lulu **Edelstein,** primul, contabil-şef şi cel de-al doilea, inginer-şef la fabrica de pânzeturi ţărăneşti. (Stind.)

◇ **Problema oboselii.** — La Congresul de Psihologie aplicată, congres care a avut loc la Copenhaga, 13—19 August 1961, delegaţia reperistă a prezentat două comunicări cu conţinut foarte sugestiv, anume:

1. „Studiul oboselii la mnucitorii industriali prin investigarea fazelor hipnotice" (I. Bălănescu, I. Moscu, I. Costin şi V. Ionescu);
2. „Cercetări asupra oboselii intelectuale pricinuită de munca şcolară" (E. Fischbein, M. Livezeanu şi M. Floru).

Extenuarea fizică şi morală, consecinţă a muncii forţate (în cadrul diferitelor „planuri"), a subalimentării şi a mizerii generale — fapt constat de toţi acei care au vizitat România în ultimul timp — capătă deci acum o confirmare **oficială,** în cadrul unui congres **ştiintific** internaţional. (Stind.)

◆ **„Chimimport"** este o întreprindere care depinde de Departamentul Comerţului exterior şi care lucrează prin „Prodexport", cu sediul în Bucureşti, peste drum de Bursă. Este vorba de o întreprindere care importă articole farmaceutice, chimicale şi coloranţi şi care, prin aceasta, are legături permanente cu ţările occidentale. Din această cauză, „ordinea de bătae" a întreprinderii „Chimimport" poate fi interesantă.

Ilată această ordine de bătae:

Director: Niki NOVAK, evreu cu nume de împrumut, membru de partid.

Director-adjunct: Gigi RUJAN-ROSENBERG, fost negustor, membru de partid.

Secţia farmaceutică: Şeli LEIBOVICI farmacistă, membră de partid.

Secţia coloranţi: Moise ANDRONESCU-AXELRAD, membru de partid.

Secţia contabilităţii: Iulius FRIEDMANN, membru de partid.

Secţia financiară: Elena PANAITESCU, membră de partid.

Secţia Transport şi vămuiri: Isaac SUFRIM, membru de partid.

Secţia „calculări": Florica NICULESCU, membru de partid.

Secţia comercială: Dumitru GEORGESCU, membru de partid.

Secţia administrativă: David RABINOVICI, membru de partid.

Secţia „cadre": Niculae OPREA.

Sectorul politic:

Preşedinte sindical: Marcel SUFRIM, membru de partid.

Secretarul organizaţiei de bază: Dumitru GEORGESCU (vezi mai sus).

„Lupta pentru pace": Julius FRIEDMANN (vezi mai sus).

ARLUS: Viki ŞAPIRA, membră de partid.

Reprezentant în Republica federală germană: Nicolae RĂDULESCU, născut la Iaşi în 1926, Căpitan de Securitate, rezident în Frankfurt-Main, Myliusstrasse 53. (Stind.)

◇ **Salariul minimal** a fost ridicat dela 440 la 545 Lei. Dar ce înseamnă acest spor, când o pereche de pantofi, de calitate inferioară, costă 210 Lei, iar o cutie de sardele, marocane, 12,50 Lei? Cât priveşte cutia de sardele jugoslave, care costă în Germania 68 Pfennigi, la Bucureşti se vinde cu 9 Lei. Telemeaua care costă în Germania 6 DM, se vinde la Bucureşti cu 18 Lei, dar a dispărut aproape total de pe piaţă. (Stind.)

◆ **„Comtemporanul",** organul comuniştilor cu oarecare ştiinţă de carte, a fost fondat, prin 1921, de **Ion Vinea,** pe adevăratul său nume Iani Jovanachis (născut la 17 Aprilie 1895 la Giurgiu). Socialist de stânga înca din 1912, pe vremea când colabora la „Simbolul" şi alte asemenea reviste confidenţiale, Vinea ar fi putut revendica, pe baza trecutului său stângist, favoruri şi funcţiuni. Nu a făcut-o însă. In demnă resemnare a preferat să trăiască retras, să îndure mizerie şi să fie trimis, cu domiciliu forţat, în diferite târguri din ţară. Imbătrânit, slăbit de boală, lipsit de prietenii de odinioară care, unul câte unul, au ajuns la sapă de lemn sau au fost pur şi simplu lichidaţi, neavând dreptul să scrie nici la propria lui revistă, hărţuit necontenit de Securitate, Vinea a fost nevoit în cele din urmă să accepte să-şi pună semnătura pe articole (cu precădere cele dedicate ziarului nostru) care apar în „Glasul Generalului Mihailov" din Pankov. Ştiind ce a trebuit să îndure, noi nu-l condamnăm şi nu-l putem confunda cu Zaharia Stancu, cu Ralea şi cu alti botezi şi camilari. (Stind.)

◇ **Regimul pretinde** că Regiunea Bucureşti este în intregime colectivizată. Ia realitate, în această regiune numărul „întovărăşilor" întrece cu mult pe acel al colectivelor agricole. In colectiv sau în întovărăşire, ţăranii din apropierea Capitalei dau necontenit de lucru regimului. Astfel, în prima săptămână din August la Malu Spart, Ogrezeni şi Bolintin au fost trimise unităţi de intervenţie M.A.I. pentru a proteja pe „socotitori" şi pe responsabilii agricoli de furia ţăranilor. Măsura luată de autorităţi de a interzice ţăranilor aducerea de păsări, pentru a fi vândute în Capitală, n'a putut fi pusă în aplicare, în ciuda numeroaselor posturi de control. (Stind.)

◆ **Unităţi din Divizia a 9-a moto-mecanizată,** dotate cu tancuri amfibii şi întărite cu baterii de rachete, au fost deplasate în Sudul Basarabiei unde, împreună cu trupe sovietice, urmează să participe la manevre de mai mare amploare. (Stind.)

◇ **Ziarul „Scînteia"** are acum un corespondent permanent la Berlin. Numele de Horia Liman, nume care figureaza în carnetul de ziarist al individului, este bine'nţeles un nume de împrumut. Tot astfel, „marele comic" **Mircea Crişan,** cu vilă la Mamaia, apartament de ministru în „Vatra Luminoasă" şi maşină americană la scară, nu-i nici Mircea şi nici Crişan. Şi nici neam de moţ nu-i... ba chiar dimpotrivă, am putea spune. (Stind.)

◆ **O „misiune de bunăvoinţă"** (aceasta-i titulatura oficială) a Republicii Niger, în frunte cu Adamoa Maiaki, membru al guvernului din Niamey, a sosit la Bucureşti, trăgând la „Athénée Palace". Banchetul de rigoare a avut loc în ziua de 18 Septemvrie „într'o atmosferă de cordială prietenie şi de perfectă înţelegere". După cum se ştie, Republica Niger este de „expresiune franceză" şi face parte din Comunitatea prezidată, încă, de Domnul General De Gaulle.

Domnul René Dupeyrat în schimb, nu-i supus al Preşedintelui Hamani Diori, ci conferenţiar la Şcoala Superioară de Ştiinţe din Reims. Dsa vizitează Repereaua „în baza Acordului cultural franco-român", doreşte să ia ca asistent (Optica instrumentală) un student care-i va fi recomandat de guvernul din Bucureşti şi intenţionează să stabilească un schimb de informaţii ştiinţifice între Institutul de Fizică atomică din RPR şi specialiştii atomişti francezi. Este şi aceasta un fel de a omagia memoria acelora care au putrezit în puşcăriile reperisite pentrucă şi-au manifestat, prin anii 49—52, simpatiile lor faţă de Franţa... (Stind.)

◇ **Mihail Haţieganu** a fost numit „ambasador RPR la ONU", în locul lui Sergiu Brucan, „care a primit o altă însărcinare" (Radio Bucureşti, 18. 9. 1961). Până acum n'am reuşit să aflăm cine este acest Mihail Haţieganu. (Stind.)

◆ **Episcopul evanghelic din Thuringia** (Zona sovietică a Germaniei), întovărăşit de Episcopul evanghelic din Sibiu, Dr. Friedrich Müller, a vizitat mai multe comune săseşti din Transilvania. (Stind.)

◇ **La Rastu,** 16 Km Sud de Băileşti-Dolj, a luat fiinţă un nou lagăr de muncă forţată. Este vorba de câteva sute de condamnaţi politici care lucrează aci, în condiţiuni penibile, la construcţia unui dig. (Stind.)

◆ **Chivu Stoica** a fost trimis în Corea de Nord, unde se află mai multe formaţiuni sanitare româneşti. (Stind.)

◇ **Lucia Sturza Bulandra** a încetat din viaţă la 19 Sept. şi a fost înmormântată la 21 Sept. în Cimitirul Belu din Bucureşti. Artistă de mare talent, elevă a Aristiţei Romanescu, societară a Teatrului Naţional pe vremea directoratului

Nu trăi ca ursul în bârlog. Nu uita că românul care ţi-e vecin, îţi este în acelaş timp şi frate. Fiţi mereu laolaltă şi, amândoi împreună, porniţi în căutarea altui frate. Dacă sunteţi trei, nucleul grupei a şi luat fiinţă. Sunteţi sâmbure şi veriga unui lanţ, lanţul unirii în lupta ce se anunţă.

lui Pompiliu Eliade și a lui Alexandru Davilla, Lucia Sturza Bulandra a debutat pe scenă la 1898, în piesa „Primul Bal". (Stind.)

◆ **In zilele de 20 și 21 Sept. 1961** întreaga echipă de conducere a Partidului, în frunte cu Gheorghiu-Dej, a fost la Iași și în câteva sate din regiune. Deplasarea aceasta neobișnuită (toate „vârfurile" în acelaș timp în acelaș loc) a avut loc ca urmare a unor turburări de excepțională gravitate. In tot cursul lunii August mai multe sate, în special în raionul Vaslui, au fost în fierbere. La Todirești și la Rafaila, în apropiere de Negrești, au fost uciși 2 comuniști. Primind această știre în clipa în care punem ziarul sub tipar și fiind în posesia unor date fragmentare, promitem că vom reveni. (Stind.)

GÂNDURI, SIMȚIRI ȘI DORINȚI...

Ne pare nespus de rău că nu putem publica mai multe fragmente din scrisorile primite la redacție în ultimul timp. Scrisorile acestea exprimă, limpede și fără echivoc, gândul și dorința majorității zdrobitoare a exilului românesc, gând și dorință de care unii „exponenți", cu îndărătnică încăpățânare, nu vor să țină seama.

Din scrisoarea unui cărturar din noua generație:

. . După cum poate știți, eu sunt un Român din Jugoslavia. Un Român născut în exil. Un dublu exilat: din exilul natal în exilul ales.

Niciodată n-am fost în România, țara mea mamă.

Dar speranța e fructul ce se coace în vis de lumină... Deocamdată mă chinui să-mi fac un loc cinstit în lumea nouă. Sunt la început... iar toate începuturile sunt grele.

Un lucru e trist: Exilul românesc n'are scop comun. Iar fără un scop unic nu există nici unire. **Particularismul strîmb și strîmt, patriotismul retoric și spiritul de bisericuță** — sunt arme meschine și false. **Omuleții se mănâncă între ei patetic.** In loc să te ajute și să te îndrumeze, **te încurcă din adins și te lovește care cum poate.** Din fericire „ce e val ca valul trece". Inima românească bate neînvînsă.

Stindardul moral fâlfâie triumfător!

— Din scrisoarea unui fost ostaș, Grănicier: „Nu pot să mai trăesc între acești oameni care ne-au vândut țara. Odată și-odată trebue să le plătim și să ne ațînem, cu ciomagul la graniță, ca nici unul dintre ei să pună vreodată piciorul pe pământul românesc. Și aci, unde ne-au adus prin ademeniri, își bat joc de noi.

...Am auzit că în Germania se formează o armată de refugiați. Eu sunt încă tânăr; am 28 de ani și până în ...am fost Grănicier, de pază pe frontiera spre Jugoslavia. Alt român, care locuiește în apropiere de unde mă aflu, nu are decât 26 de ani și n'a fugit din Românai, după ce a fost internant într'un lagăr în Bărăgan, decât în 1959. Ne-am vorbit amândoi și am pus de o parte banii de drum. Scrieți-ne dacă este adevărat că se face această armată, dar nu sub Americani de care ne-am săturat, pentru că noi venim imediat și vor veni și altii. Domnul X. ne-a spus să ne adresăm Dvs. De ce n'avem, Doamne, un General Antonescu care să se pună în fruntea noastră și să ne îndemne la luptă?"

INFORMAȚII

◆ Compatriotul nostru, d. Avocat Nicolae **Iancu-Păltinișanu,** care desfășoară o frumoasă activitate de afirmare românească în Brazilia, semnează acum, alături de reprezentanții altor grupe naționale de refugiați, un foarte sugestiv manifeist anticomunist destinat țărilor din America latină, țări în care propaganda comunistă este în plină ofensivă.

◇ Duminică 27 August 1961, în Biserica Sf. Paraschiva din Argos Oresticon (Macedonia), a avut loc cununia religioasă a Dlui Spiru **Sdrulla** cu Dra Luli **Hertu.** Tinerii căsătoriți aparțin unor cunoscute familli de luptători macedo-români din Grebena.

◆ Din inițiativa Dlui H. Matei **Hojbotă** a avut loc, în ziua de 27 Iulie 1961, la „Casa Culturală" din Toronto (140, Bathurst Street), o consfătuire a reprezentanților a 24 grupuri etnice de refugiați. Consfătuirea a fost prezidată de Dl Avocat Arthur **Malony,** Deputat de Toronto și Secretar-General al Ministerului Muncii din Canada. Cu această ocazie s'a decis ca Dl. John **Diefenbaker,** Președintele Consiliului de miniștri al Canadei, a cărui atitudine fermă în favoarea țărilor subjugate de Soviete este bine cunoscută, să fie sărbătorit, în cadrul unei grandioase manifestații care va avea loc Sâmbătă 21 Octomvrie 1961 în „Massey-Haal" din Toronto.

Realități de care trebue să se țină seama

(urmare din pag. 3)

Cum însă idea fixă de cucerire a lumii rămâne factorul determinant al politicei sovietice, este posibil ca un atac prin surprindere să fie încercat asupra Vestului, în momentul în care comuniștii vor fi ajuns la concluzia că nu vor putea cuceri întreaga lume, bucată cu bucată, așa cum au reușit s'o facă până acum cu țări întregi. De aceia este interesant de cunoscut punctul de vedere al unui general sovietic (colaborator al serviciului secret) asupra modului cum se va declanșa acest atac prin surprindere. **Este vorba de declarația confidențială făcută de Generalul Sascha Korotkov, acum câțiva ani, unui dublu agent, cunoscut sub numele de Boris Moros, în timp ce acesta se găsea încă în misiune în Rusia,** declarație care sună astfel:

„Rusia Sovietică crește în putere pe zi ce trece. Când va sosi momentul, noi vom lovi, tovarășel Vom pulveriza, într'o singură zi, toate bazele de războiu americane, din Spania și până în Alaska. **Și în aceiași zi, prima sută dintre cei mai importanți americani vor muri.** Mulți dintre ei vor fi otrăviți, alții vor fi striviți sub dărămături, iar alții vor muri în accidente (pregătite) de automobil. Cu cât acești americani vor fi lichidați mai curând, cu atât mai binel"

Prin urmare acesta ar fi planul general de atac sovietic prin surprindere asupra Occidentului. Să sperăm că în cazul în care s'ar produce, între cei 100 de americani „mai importanți" destinați să fie asasinați, se vor afla și acei care, din Washington, fac acum jocul Sovietelor. Dealtfel alții care au făcut în trecut acest joc, au murit asasinați de propii lor colaboratori.

Chiar dacă asemenea atac ar reuși, ceiace în condițiile actuale de alarmă permanentă în care se află trupele americane este greu de imaginat, rămân anumite baze de contraatac pe care sovieticii nu le pot elimina dela început. Este vorba de submarinele atomice, portavioanele și bazele subterane de rachete atomice. Forța destructivă a acestora este suficientă, chiar în momentul de față, spre a pulveriza în câteva ore centrele industriale și bazele sovietice. Dacă războiul viitor nu va fi câștigat de Soviete în primele zile, ceiace este puțin probabil, atunci comunismul va pierde partida, cu toată superioritatea lui în oameni și în material. Forțele armate ale blocului comunist au o slăbiciune ireparabilă, anume MORALUL trupelor. In toate țările dominate de comunism, inclusiv Rusia, marea masă a militarilor este anticomunistă și asteaptă războiul nu pentru a lupta în serviciul conspirației comuniste, ci pentru a prinde momentul în care va putea să întoarcă armele contra comunismului. Armatele comuniste ca toate armatele din lume, nu constituiesc corpuri separate de popoarele respective și convingerile lor reale nu diferă cu mult de acelea ale maselor populare din țările subjugate de comunism care au fost, sunt și rămân anti-comuniste, — în ciuda propagandei permanente la care sunt supuse, în ciuda promisiunilor utopice cuprinse în noul program pe 20 de ani (de ce nu pe 200 ?!?!), prin care Partidul comunist promite raiul pe pământ. Peste 20 de ani însă... așa cum a făcut-o mereu, dela apariția lui și până acum. Promisiunile, planurile și poveștile sovietice, pot înșela masele de idioți din țările așa zise „subdesvoltate" (mintal), nu însă pe aceia care suferă de ani de zile sub jugul bolșevic. Chiar dacă am admite că peste 20 sau mai realist 200 de ani, s'ar realiza promisiunile incluse în noul program sovietic, adică gratuitatea apei, aerului mâncării, curentului electric, casă gratis, transport gratis..., toate acestea nu spun nimic pentru popoarele subjugate, care vor înainte de toate LIBERTATE, iar libertatea înseamnează sfârșitul regimului comunist. Detinuții din închisori și câmpuri de concentrare au și astăzi aerul, apa, „locuința", mâncarea, transportul dela o închisoare la alta, etc. „gratuite". Ceiace îi obsedează însă pe toți este însă LIBERTATEA, adică evadarea la prima ocazie și lichidarea paznicilor închisorilor, atunci când asemenea posibilitate li se prezintă. Acelaș lucru așteaptă și popoarele subjugate, inclusiv poporul rus, ca și masa soldaților armatelor comuniste. Când războiul se va produce și în mod sigur acest războiu se va prelungi, vor fi aceste popoare și armatele lor, formate din țărani expropiați și muncitori exploatați de comunism, acelea care vor avea de spus cuvântul decisiv în răfuiala finală cu comunismul și instrumentele lui de pretutindeni, instrumente care nu vor fi uitate și nici iertate. Iată prin urmare realități de care trebue să se țină seama.

CORNELIU STOIAN

Refugiatul, mai vechi sau mai nou, care are contacte cu agenții reperiști în țările occidentale, chiar când acești agenți sunt camuflați în reprezentanți comerciali, trebue să fie imediat izolat. Simpla lui izolare este un început de neutralizare.

Chestiuni de actualitate

BERLIN...

Reținem aceste rânduri ale lui Pierre Gaxote, membru al Academiei Franceze, publicate în «Le Figaro littéraire» din 17 Iunie 1961:

„Readusă în sânul Occidentului, în partea cea mai bună a istoriei sale, Germania participă la același fond al civilizației noastre... Dacă trec de partea cealaltă a lui Potsdamer Platz dau de alt adevăr, de altă morală, de alte moravuri, personalitate, sentimente. Trebue să iubesc astfel, să raționez după alte norme, să urăsc la comandă, să vorbesc după alte legi, să tac, să tac, să ascult, să mă prefac, să cred, să mor în cadrul unei construcții silnice, clădită pe dos, în contra a tot ce însuflețește omenirea de două mii de ani. N'am văzut nici paradă de tancuri, nici manifestatie politică. O piață, o stradă, asfalt. Câteva felinare. Patru oameni. Tăcere. Nimic. Totul. Acum știu ce este un hotar."

O DATORIE ELEMENTARĂ

După cum se știe, sute de ofițeri constituind, sub toate raporturile, elita Armatei franceze, au fost aruncați în închisoare (unii, fără judecată) pentru crima de iubire de patrie și pentru că au vrut să apere integritatea teritorială a aceleiași patrii, potrivit jurământului pe care fiecare ostaș îl depune când îmbracă uniforma militară. Anticomuniști și creștini adevărați, mulți din acești ofițeri au dovedit, prin fapte, simpatia lor față de popoarele subjugate de Comunism, cu deosebire față de poporul român.

Din rândul acestor ofițeri face parte și Generalul **Vanuxem,** Comandant-adjunct al trupelor franceze staționate în Germania. Ofițer de front în Indochina, unde s'a acoperit de glorie și a fost decorat cu Marea Cruce a Legiunii de Onoare, Generalul Vanuxem este un mare prieten al Românilor. Facem această afirmație în deplină cunoștință de cauză.

Nu vrem să ne amestecăm în treburile lăuntrice ale Franței, țară pe care tot românul o poartă în inimă, dar ținem totuși să exprimăm sentimentele noastre de profundă recunoștință și de simpatie față de Generalul Vanuxem și față de ceilalți ofițeri care-i împărtășesc, **pentru moment,** soarta.

Să ne ținem de istoria noastră cum se ține un om în primejdie de a se îneca de prăjina ce i se aruncă spre scăpare... Istoria românească să ne fie paladiul naționalității noastre.

MIHAIL KOGĂLNICEANU
Prefață la „Arhiva Românească"

PENTRU LIGA DREPTULUI OMULUI

In închisoarea din Constantine, tânărul Charles Goddet, elev de liceu din Oran, a fost găsit spânzurat în celulă. Inainte de a face acest gest disperat, tânărul patriot francez suportase 5 interrogatorii „speciale". Alt tânăr „activist", elevul unui liceu din Alger, a înnebunit după 3 asemenea interogatorii.

In Lagărul de concentrare Berrouaghia, Doamna Armand Bosc, în vârstă de 63 de ani, infirmieră voluntară în timpul războiului, titulară a mai multor citații, eroină a Rezistenței franceze, a decedat în urma tratamentului aplicat.

După sicriul ei, au mers 3000 de locuitori ai localității învencinate, Marengo.

Liga Drepturilor Omului n'a protestat, în nici unul din cazurile expuse mai sus. Motivul? Călăii erau democrați, iar victimele: „fasciste".

PROCEDEE ONUSIENE

Concepută de Roosevelt, organizația națiunilor numite „unite" pretinde că apără pacea și că restabilește ordinea. Practic, întreprinderea cu pricina n'a intervenit, cu toată forța de care dispune, decât în Katanga, singura oază de liniște și de ordine, din tot fostul Congo belgian. La Budapesta, când i s'a cerut să intervină, n'a intervenit. In Katanga a intervenit fără să i se ceară. La Budapesta era vorba de a apăra dreptul la libertate al poporului maghiar, în Katanga erau de apărat interesele unui trust americano-suedez...

Atrocitățile comise de mercenarii indienii și de etiopienii Negusului, cu această ocazie, sunt de nedescris.

In numele „guvernului mondial" și în numele „păcii", au fost spintecați cu baioneta copii de 5 ani, s'au aruncat grenade în spitale și au fost ucise călugărițe.

...Se mai găsesc unii care vor să pună Berlinul sub protecția onusienilorl...

CÂTE CUVINTE, ATÂTEA NEADEVĂRURI!

Intr'un buletin de informații editat de „Asociacion de los Rumanos Libres en Argentina" (Calle Esmeralda 626, Buenos Aires), buletin care-și propune „a da informațiile de care Românii **simt nevoia**", citim următoarele:

„Dupa cinci ani am aflat de ce au fost executați Ion Liciu, fost Prim Președinte al Curții de Apel din București și un numeros grup de prieteni ai săi, între care actorul Emilian: ascultau emisiunile de radio ale postului Vocea Americii."

Nu știm de unde acești români, mai mult **slobozi** decât liberi, au putut culege asemenea informație. Câte cuvinte, atâtea neadevăruri.

1. Marcel Emilian n'a fost executat acum cinci ani, ci acum 12 ani, adică la 13 Decemvrie 1949, odată cu Lt. Colonel Dan Tetorian și cu Maiorul Mihail Eliade, ofițeri de cavalerie, ultimul fiind camarad de regiment cu Directorul ziarului nostru, fratele actorului Marcel Emilian.

2. Ion Liciu n'a avut nici un fel de legătură cu Marcel Emilian și nici cu ceilalți doi ofițeri executați la 13 Decemvrie 1949.

3. Marcel Emilian n'a fost executat pentru că asculta „Vocea Americii" și nici alte „voci" ale acelora care ne-au vândut în procente, care ne-au mințit necontenit, pentru ca în cele din urmă să ne lase să ne descurcăm singuri și să ne uite cu desârșire.

4. Marcel Emilian, Dan Tetorian și Mihail Eliade au făcut ceva mai mult, pentru țara robită și pentru neamul umilit.

AROMÂNIII ÎN STATISTICELE GRECEȘTI

In ciclul „Allgemeine Statistik des Auslandes", Oficiul federal statistic din Wiesbaden a publicat de curând și datele referitoare la Grecia. Nimeni nu poate pune la îndoială seriozitatea și obiectivitatea instituției germane, datele publicate sunt însă furnizate... de Greci. Privitor la repartiția populației după origina ei etnică, Grecii nu dau absolut nici o indicație. La pagina 22 se publică însă, pe baza recensământului grecesc din 7 Aprilie 1951 (cel mai recent recensământ efectuat în Grecia) cifre totale (pe întreaga Grecie, nu pe regiuni administrative) privind compunerea populației, după limba maternă și după confesiunea religioasă. Potrivit acestei statistici, în Grecia de astăzi nu se vorbesc decât următaorele limbi:

Greacă:	7297878,	adică	95,61%;
Turcă:	179895,	„	2,36%;
Slavă:	41017,	„	0,54%;
Valahă:	39855,	„	0,52%;
Albaneză:	22736,	„	0,30%;
Pomacă:	18671,	„	0,24%;
Armeană:	8990,	„	0,12%;
Romană:	7429,	„	0,11% și
Alte limbi:	16330,	adică	0,21%.

După confesiunea lor religioasă, cei 39855 cetățeni greci care vorbesc **limba valahă,** sunt: 39820 de religie ortodoxă, 5 romano-catolici, 4 **musulmani** și 26 aparținând altor confesiuni. Numărul musulmanilor care vorbesc **limba romană** este mai mare: 494.

Simpla denumire a limbilor recunoscute ca atare de autoritățile grecești (Slavă, Romană, Valahă) ne îndritueşte să punem la îndoială onestitatea acestei statistici grecești. Faptul că, pentru grecii de astăzi, noi am rămas tot „Valahi", nu ne miră. Am vrea să știm doar **cine sunt** și în ce parte a Greciei locuiesc acei care vorbesc **limba romană?**

Abonații și prietenii noștri din Franța sunt rugați să achite abonamentul la ziar, trimițând suma de 10 NF la CONTUL CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

cu următoarea mențiune pe mandat:
M. Petre Ionașcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (Seine et Oise)
pour «Stindardul»

Die Standarte

Es geht um Europa

Ende April 1961 schrieben wir an dieser Stelle, daß Ferhat Abbas, der bürgerliche Apotheker aus Setif, von dem man eventuell erwarten könne, daß er sich für ein mit Frankreich assoziiertes Algerien einsetzt, durch einen Mann abgelöst werden würde, der den „volksdemokratischen Kurs" vertritt.

Inzwischen wurde Ferhat Abbas von Ben Khedda abgelöst, dem Befürworter einer totalen Unabhängigkeit Algeriens, der von seinen eigenen Anhängern „der Chinese" genannt wird, weil er den chinesischen Kurs des Weltkommunismus vertritt.

Die letzten Erklärungen dieses Ben Khedda sind außerordentlich deutlich: totale Unabhängigkeit, vollkommene Souveränität über die Sahara, überhaupt keine Garantien für die europäische Bevölkerung und auch keine für die sehr alte israelitische Gemeinde Algeriens. Mit anderen Worten, das volksdemokratische, nach Pekinger Muster ausgerichtete Algerien ist in Sicht...

Westliche Liberale und amerikanische Ölindustrielle sind bereit, die Vervollständigung dieses Unternehmens zu unterstützen: die Unabhängigkeit eines Landes das es nie gab und die Freiheit für ein Volk das nicht existiert.

Denn der Name Algerien ist eine Bezeichnung der französischen „Kolonialverwaltung" für das Hinterland eines Piratennestes, arabisch al-Djaza'ir genannt, die dieser zweitgrößten Stadt Frankreichs den Namen Algier (Alger) gegeben hat. Was bedeutet al-Djaza'ir? Die kleinen Inseln, also die Inseln, die heute unter dem Namen „Marineinseln" bekannt sind und die den antiken Hafen, der unter den Römern Icosium hieß, vor den Ostwinden schützten. Das war Algier! Das Land selbst hieß Berberien, und war von Berbern bewohnt, einem mediterranen Volke, das als eines der ersten Völker zuerst romanisiert und dann christianisiert wurde und aus dessen Reihen einer der Kirchenväter hervorging, der heilige Augustinus.

Tatsache ist, daß die Araber, als sie im VIII. Jahrhundert kamen, die Berber mit Feuer und Schwert islamisierten. Jedoch haben sich christliche Gemeinden in verschiedenen Städten erhalten und in Gafsa wurde bis zum 12. Jahrhundert lateinisch gesprochen. Die Islamisierung der Berber gelang, einem Aufgehen im Arabertum haben sich die Berber bis zum heutigen Tage widersetzt.

Wir wollen hier nicht die lange Liste der Kriege und Überfälle anführen, die die Piraten und Sklavenhändler von al-Djaza'ir entfachten. Schon Karl V. versuchte, diesen Piraten das Handwerk zu legen. Das gelang aber erst viel später den französischen Königen Karl X. und Ludwig-Philipp. Den totalen Sieg errang schließlich Marschall Bugeaud bei Isly im Jahre 1844.

In mehr als hundert Jahren machten europäische Siedler, u. zw. nicht nur Franzosen (ungefähr die Hälfte der heutigen weißen Bevölkerung ist spanischer oder italienischer Abstammung), aus einer Wüste fruchtbares Agrarland und aus primitivsten Niederlassungen schöne, freundliche, moderne Städte. Sie betrachteten dieses Land als ihr Land, ihre Heimat. Sie kennen keine andere Heimat, denn bereits die 5. Generation wurde hier geboren. Für Frankreich haben diese Siedler ungeheuer viel geleistet; nicht nur den Ertrag ihres Fleißes, sondern das Blut ihrer Söhne gaben sie für Frankreich, sie stellten die besten Regimenter der französischen Armee und machten in den Jahren 1944/45 75% der neuaufgestellten französischen Streitkräfte aus.

Diese Siedler sind heute nicht gewillt sich ausrotten zu lassen und wollen nicht als „Flüchtlinge" vom Mutterland aufgenommen werden. Ihr Existenzkampf hat bei vielen Franzosen, nämlich bei denjenigen, die die wahren Verhältnisse an Ort und Stelle kennen lernten, Verständnis und Unterstützung gefunden. Verständnis für diesen tragischen Existenzkampf haben auch Menschen, die europäisch denken und die nicht mit verschränkten Armen dem Untergang des Abendlandes zusehen wollen.

In der heutigen Situation gibt es keine Kompromißlösung für Algerien. Es sind nur zwei Kräfte, die sich hier gegenüberstehen: die F. L. N. mit dem Genossen Ben Khedda an der Spitze und die Abwehrorganisation O. A. S. Eine dritte Kraft gibt es nicht und kann es auch nicht geben, trotz der verzweifelten Bemühungen des Präsidenten De Gaulle, die an praktischen Resultaten bis jetzt nur eine ungeheure Dezimierung (mit sehr gefährlichen Konsequenzen für die gesamte NATO) der Kader der französischen Streitkräfte zur Folge hatten.

Frankreich und Europa haben die Wahl. Entweder ein algerisches Algerien unter Ben Khedda, von Pekinger Instruktoren in eine Mustervolksdemokratie umgewandelt, mit totaler Ausrottung der europäischen christlichen Bevölkerung, der Israeliten und der Europa nahestehenden Muselmanen, oder ein französisches Algerien, das die Erhaltung für Europa bedeutet.

Wir sind entschieden für Europa!

Ion V. EMILIAN

Ein Brief aus Südwestafrika

In einem offenen Brief hat die **Afrikaans-Deutsche Kulturgemeinschaft** in Windhoek, Südwestafrika, zu der Haltung gewisser Kreise Stellung genommen, die die bolschewistische Hetze gegen Südafrika unterstützen.

Bis jetzt hat, nach unserem Wissen, leider keine einzige Tageszeitung in Deutschland diesen Brief veröffentlicht.

Das Schreiben hat folgenden Wortlaut:

Windhoek, Südwestafrika,
Postfach 5076

Liebe Freunde in Europa!

Gestatten Sie uns als einer privaten Vereinigung afrikaans- und deutschsprachiger Südwestafrikaner, der die Pflege guter Beziehungen zwischen Ihrem und unserem Lande am Herzen liegt, ein paar Worte an Sie zu richten. Wir möchten Sie auf eine Gefahr hinweisen, die lebenswichtige Belange der ganzen westlichen Welt bedroht.

Mit Verwunderung und Besorgnis beobachten wir, wie in mehreren Ländern des Westens wieder ein Fehler begangen wird, der nur den Sowjets weiteren Machtzuwachs bescheren kann. Gewisse Kreise, auch in Ihrem Lande, unterstützen die bolschewistische Hetze gegen Südafrika. Dabei übersehen sie, daß Südafrika, zusammen mit Südwestafrika, der einzige wirklich zuverlässige Bundesgenosse des Westens in ganz Afrika ist. Alle anderen Afrikastaaten sind weniger fest an den Westen gebunden oder ausgesprochen käuflich oder schon heute probolschewistisch eingestellt. Nur das weiße Süd- und Südwestafrika kann niemals von den Bolschewisten gekauft werden. Es kann nur fortbestehen als ein Bollwerk des Westens — oder untergehen zum Vorteil des Bolschewismus, der dann sehr bald den ganzen Erdteil beherrschen wird.

Die Kommunisten wissen das und konzentrieren deshalb ihre Angriffe auf Süd- und Südwestafrika. Der Westen tut etwas Selbstmörderisches, wenn er ihnen dabei hilft.

Dürfen wir Sie bitten, möglichst viele Ihrer Landsleute auf diese Tatsache hinzuweisen?

Mit freundlichen Grüßen

Afrikaans-Deutsche Kulturgemeinschaft
(Südwestafrika)

Fată din Sălişte, Judeţul Sibiu.

Rmänisches Mädchen aus Sălişte, einer größeren Landgemeinde 20 km westlich von Hermannstadt (Sibiu), in der sich Volkstum und Brauchtum rein erhalten haben. Berühmte Intellektuelle und Soldaten waren Bauernsöhne aus Sălişte (Salischte).

Aus Sălişte, Orlat, Poiana und anderen rumänischen Gemeinden Südsiebenbürgens, rekrutierte sich das 2. rumänische Grenzregiment der K. u. K. Monarchie, das nach der Auflösung der siebenbürgischen Militärgrenze in das Linieninfanterie-Rgt. Nr. 50 umgewandelt worden war und dem Kaiser Franz Josef I. die Goldene Medaille für seine Fahne verlieh, welche die Inschrift trug: „Für das standhafte Ausharren in beschworener Treue." Nur noch ein einziger Truppenteil des alten K. u. K. Heeres, die Latour-Dragoner, trugen diese höchste Auszeichnung.

Der Grund für die Abschnürung West-Berlins

Die tausend und abertausend Worte, die im Zusammenhang mit der Berlinkrise geschrieben und verbreitet wurden, sind, nach Meinung der **International Federation of Free Journalists** (54—62 Regent Street, London W 1) dazu angetan, die wahren Tatsachen zu verdunkeln. Mit wenigen Ausnahmen wird im allgemeinen die Ansicht vertreten, so schreibt der Journalistenverband in einem Aufruf der von Dr. **Ion Ratiu,** dem Vorsitzenden und **Z. Racieski,** dem Generalsekretär unterzeichnet ist, daß erst dann eine Verletzung der Abmachungen über Berlin gegeben sei, wenn den Alliierten der freie Zutritt nach West-Berlin verwehrt wird.

Das ist keineswegs der Fall, stellt der Aufruf richtig.

Die heute in der freien Welt arbeitenden Journalisten, die aus den Ländern des Ostblocks stammen, wo eine freie Meinungsäußerung nicht möglich ist, fühlen sich verpflichtet, die wahre Situation aufzudecken.

Sowohl das Londoner Protokoll (1. 9. 1944) als auch das Londoner Übereinkommen (14. 11. 1944), das im New Yorker Übereinkommen (4. 5. 1949) bestätigt wurde, ebenso wie das Pariser Abkommen der Außenminister der Vier Mächte (20. 6. 1949), garantieren den Einwohnern von Berlin freien Zutritt zu allen Sektoren der Stadt.

Die Abschnürung West-Berlins ist nicht eine Bedrohung der wirtschaftlichen Unabhängigkeit der Stadt, sondern der erste Schritt zur Einverleibung auch dieses Territoriums in das sowjetische Imperium. 120 Millionen Menschen leben in diesem Imperium, von denen die überwiegende Mehrheit ein kommunistisches Regime ablehnt. Der Flüchtlingsstrom der letzten Jahre über Berlin bestätigt das. **Solange dieser Flüchtlingsstrom andauerte, konnten die Sowjets nur schlecht behaupten, daß die kommunistische Lebensform den Wünschen der Völker hinter dem Eisernen Vorhang entsprechen. Das ist der Grund für die Abschnürung West-Berlins.**

Wenn der Westen diese Maßnahmen akzeptiert, werden in Kürze weitere von den Sowjets durchgeführte oder von den Sowjets inspirierte Schritte erfolgen, die Rußlands Imperium in Europa konsolidieren helfen.

Comandant de batalion în Regimentul 15 Dorobanţi „Războeni" (Divizia a 6-a Inf.), regiment alcătuit din urmaşii plăeşilor din Neamţ, Maiorul Râşcănescu este primul ofiţer român care a fost decorat cu Crucea de Cavaler a Crucii de Fer germane.

Als erster Frontoffizier der rumänischen Armee erhielt Major RÂŞCĂNESCU, Bataillons-Kommandeur im 15. Infanterie-Regiment „Razboeni" (Piatra Neamtz) das Ritterkreuz zum Eisernen Kreuze.

Wie das Bild zeigt, hat der rumänische Frontoffizier ganz anders ausgesehen, als er in verschiedenen Illustrierten und in manchen Büchern präsentiert wurde. Auch in der Bekleidung war kein „krasser Unterschied" zwischen diesem Offizier und dem einfachen Schützen: dieselbe Pelzmütze und derselbe Rock, mit versteckten Knöpfen und geschlossenem Kragen.

Kommunistische Maßnahmen in Rumänien im Zusammenhang mit der Berlinkrise

Wir bringen in unserem rumänischen Teil einige Nachrichten betreffend die Maßnahmen, die von den kommunistischen Machthabern in Rumänien, im Zusammenhang mit der seit dem 13. August 1961 in Berlin geschaffenen Lage, getroffen wurden.

Es handelt sich nicht ausdrücklich um militärische Vorkehrungen, sondern um den Versuch der Kommunisten, eine Art Kriegspsychose zu schaffen, die propagandistisch ausgewertet wird, um die **„Einigkeit und Entschlossenheit der Ostblockländer"** zu demonstrieren.

Im Rahmen dieser psychologischen Aktion haben die Beamten aller Ministerien und höheren Staatsverwaltungen in Bukarest schon am nächsten Tage, also am 14. August 1961, **Mobilmachungsbefehle ausgehändigt bekommen.** Manche wußten es schon vorher, andere erfuhren an diesem Tage, daß sie im Kriegsfalle einen militärischen Dienstgrad führen werden. Mit der Verteilung dieser Militärdienstgrade waren die Kommunisten sehr großzügig, so daß auch jede Stenotypistin mindestens Leutnant wurde. Interessanterweise erhielten die Beamten und Angestellten keinerlei Anweisungen, den Vorfall als geheim zu betrachten. Jeder konnte jedem erzählen, daß er den Mobilmachungsbefehl in der Tasche habe und daß er im Kriegsfalle Major sei...

Gleichzeitig wurde bei der Luftschutz-Organisation ALA, die nach Betrieben, Straßen und Wohnblocks gegliedert ist, Alarm geblasen. Die ALA-Leute wurden zu Sonderkursen und Nachtübungen einberufen, ebenso das gesamte Sanitätspersonal, das Rote Kreuz, die Jugendformationen, die „Pioniere" und die Bediensteten der Stadtverwaltung.

Einige Gruppen der sog. Arbeiterwehr begannen mit Übungen an Flakgeschützen.

In den größeren Betrieben wurde die Arbeit plötzlich eingestellt und in Blitzversammlungen die Arbeiter über die „Umtriebe der westdeutschen Militaristen und Revanchisten" unterrichtet. Es wurde auch von der militärischen Überlegenheit des Ostblocks gesprochen und dem „raschen und totalen Sieg", den der Weltkommunismus im Falle eines Krieges über die kapitalistische Welt erringen wird.

Aber außer diesen propagandistischen Prahlereien, die übrigens nur in Bukarest festgestellt wurden, war von eigentlichen militärischen Maßnahmen keine Rede. Die Menschen machten auch keine größeren Einkäufe, bei den miserablen Löhnen in Rumänien wäre das auch kaum möglich.

Die Tatsache, daß die Parteiredner ständig von der „Ausrüstung der Bundeswehr mit Atomwaffen" sprachen und von den „Plänen der Bonn-Generäle für einen Überfall auf das demokratische Deutschland", hatte trotzdem eine gewisse Wirkung. Bei manchen Rumänen, die schon so viele Enttäuschungen erlebt haben und westliche Sender überhaupt nicht mehr hören wollten, erweckten diese kommunistischen Behauptungen neue Hoffnungen. Eine Parole, die schon vor Jahren jeder Rumänienreisende feststellte, wurde wieder von Mund zu Mund weitergegeben: also doch, die Deutschen werden uns befreien!

U. A. R. G.

BUND DER RUMÄNISCHEN VERBÄNDE UND INSTITUTIONEN IN DER BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND UND WEST-BERLIN

An alle Volksdeutschen aus Rumänien!

Liebe Landsleute!

Wir verstehen vollkommen, daß viele von Ihnen, die jetzt deutsche oder österreichische Staatsbürger sind, jede Gelegenheit benützen, um die alte Heimat und Ihre Angehörigen zu besuchen. Es ist dies eine Herzensangelegenheit, eine selbstverständliche Folge der Verbundenheit mit der Sippe, der Zugehörigkeit zur Scholle.

Mit wenigen Ausnahmen verliefen diese Besuche bis vor kurzem ohne nennenswerte Zwischenfälle.

In der letzten Zeit aber haben die Rumänienreisen sehr stark zugenommen. Zu Pfingsten 1961 waren fast 1000 Banater Schwaben und Siebenbürger Sachsen, die in der BR Deutschland und in Österreich ihren Wohnsitz haben, auf Besuch bei ihren Angehörigen in Rumänien.

Der kommunistische Staatssicherheitsdienst (SECURITATEA) benützte diese Gelegenheit dazu, eine schlagartige Aktion zu starten, von der fast niemand ausgeschlossen wurde.

Die Reisenden hielten sich nicht mehr an die vorgeschriebene Marschroute und zerstreuten sich auf ihre Heimatgemeinden, um bei ihren nächsten Angehörigen zu weilen. Schon am nächsten oder spätestens am übernächsten Tag kam der Milizmann des betreffenden Ortes und teilte ihnen mit, daß sie zum Rayons-Staatssicherheitsdienst (BIROUL RAIONAL DE SECURITATE) vorgeladen seien. In manchen Fällen galt die Vorladung sogar für die Regionalsdirektion, so z. B. in Kronstadt.

Dort in den Räumen des Staatssicherheitsdienstes wurde der Rumänienreisende, der vielleicht glaubte, daß sein deutscher oder österreichischer Paß ihn vor unangenehmen Vorkommnissen schützen würde, unter Anwendung von Drohungen und Erpressungen, gründlich verhört. Das geschah in Hermannstadt, Mediasch, Schäßburg, Agnetheln, Mühlbach, Karlsburg, Broos, in Arad, Groß-Sankt-Nikolaus, Deta und in Lugosch.

Nach dem Verhör wurde jedem eine Verpflichtungs-Erklärung zur Unterschrift vorgelegt. Darin mußte sich der Betreffende verpflichten, seine Treue zur Volksrepublik u. a. durch seine Bereitschaft zu bekunden, für den rumänischen Nachrichtendienst tätig zu sein.

Wir wollen hier keine Zahlen und keine Prozentsätze angeben, aber wir wissen, daß viele unterschrieben haben. Sicher mit dem festen Entschluß, sich an diese erzwungene Erklärung nicht mehr gebunden zu fühlen, sobald sie die Grenze des Landes überschritten haben würden. Wir sind auch überzeugt davon, daß die weit überwiegende Mehrheit bei diesem Entschluß bleiben wird.

Die Angehörigen in Rumänien sind aber ein Pfand und ein Erpressungsmittel in den Händen der kommunistischen Machthaber, die im Westen über viele Kontrollstellen verfügen, so z. B. die sogenannte rumänische Handelsmission in Frankfurt/Main, die in Wirklichkeit ein Stützpunkt des rumänischen Staatssicherheitsdienstes ist.

Unter der Maske der Liebenswürdigkeit und der Hilfsbereitschaft ist es den Mitgliedern dieser „Handelsmission", die alle Offiziere des Staatssicherheitsdienstes sind, gelungen, in manchen volksdeutschen Familien in der Bundesrepublik Eingang zu finden.

Wir warnen Sie!

Seien Sie vorsichtig und gefährden Sie durch Ihr Handeln nicht die Lage Ihrer Angehörigen in Rumänien, die von dem Schicksal und der Verzichtpolitik des Westens so hart betroffen wurden und die so viel leiden mußten.

Angesichts der neuen sowjetischen Drohungen und Erpressungen kann niemand voraussagen, was die Volksdeutschen in Rumänien noch zu leiden haben werden.

Hören Sie auf uns! Wir haben auf unsere Heimat nicht verzichtet, wir werden auch niemals verzichten und wir werden alles tun — und jedes Mittel wird uns recht sein —, um die Freiheit und die Unabhängigkeit wieder zu erringen.

Niemand soll zum mindesten in den kommenden Monaten nach Rumänien reisen, weder in geschlossener Gesellschaft noch einzeln.

Beschränken Sie den Briefwechsel auf ein Minimum. Keine langen Briefe; überhaupt nur im Notfall schreiben.

Öffnen Sie nicht die Türe Ihres Hauses den Spionen aus Frankfurt und ihren Spitzeln, die leider überall sitzen.

Melden Sie sofort solche Besuchsversuche den zuständigen deutschen Behörden.

Verweigern Sie die Annahme der in Pankow gedruckten Zeitung „Glasul Patriei" (Stimme der Heimat).

Seien Sie vorsichtig mit Personen, die Ihnen „Grüße" von Ihren Angehörigen in Rumänien überbringen.

Seien Sie versichert, daß sich das rumänische Volk, genau wie die übrigen an die Sowjets verkauften Völker, die Freiheit erkämpfen wird und daß der sowjetische Kolonialismus sehr bald ein Ende finden wird.

Der größte Teil der Volksdeutschen muß heute in Rumänien leben und wir müssen so weit es in unseren Kräften steht dazu beitragen, daß sie diese dunkle Zeit überleben können.

Der Generalsekretär der U. A. R. G.

»Von dieser rumänischen Schlauheit wird bei uns manchmal zuviel gesprochen — und zwar in einem oberflächlich-ironischen Sinne. Rumäne, so sagt man wohl, sei ja keine Nationalität, sondern ein Beruf, die Rumänen könnten sich überall durchlavieren. Sie seien eben die geborenen Opportunisten.

Ich will nicht bestreiten, daß es geschichtliche Erfahrungen gab, die solche Vorurteile begünstigten. Ich will nur bemerken, daß auch eine andere Seite des Problems existiert. Zwei Beispiele mögen das erläutern. Zu Beginn des 18. Jahrhunderts regierte in der Walachei der Fürst Konstantin Brancoveanu, der zwischen Österreich, Rußland und den Türken eine unabhängige Politik betreiben wollte. Er wurde deswegen 1718 von den Türken hingerichtet, nachdem er vorher die Folterung und den grausamen Tod seiner Kinder hatte mitansehen müssen. Gar so kampflos und bequem ist die rumänische Geschichte also gar nicht verlaufen. Das zweite Beispiel ist jüngeren Datums und geht uns Deutsche direkt an. Als vor genau 17 Jahren die deutschen Truppen in Rumänien durch den antideutschen Staatsstreich überrascht wurden, haben manche Rumänen sich an der Entwaffnung und Verfolgung deutscher Soldaten beteiligt, um sich bei den Sowjets und bei den Kommunisten lieb Kind zu machen, Tausende von Bukarester Bürgern, von Karpatenbauern, ja sogar von königlichen Offizieren und Beamten aber haben deutschen Soldaten noch in letzter Minute zur Flucht verholfen oder sie gar monatelang bei sich versteckt. Diese Menschen taten das ohne Aussicht, jemals dafür Dank zu ernten — denn im August 1944 wußte jeder, daß die deutsche Sache verloren war. Im Gegenteil, die Rumänen riskierten ihr Leben dabei.

Auch wenn wir dem rumänischen Volk in seinem Unglück nicht helfen können — an diese hochherzige Tat wenigstens sollten wir uns erinnern.«

Carl Gustav Strōhm
„In Bukarest lacht niemand mehr"
CHRIST UND WELT, 1. 9. 1961.

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München, 13

Der Kampf um Berlin

Zur gleichen Zeit da in England nicht nur Politiker des linken Flügels der Labour-Partei, sondern die meisten Liberalen und auch manche Konservative die Abschreibung Berlins und die Anerkennung der sogenannten D. D. R. empfehlen, schreibt die italienische Wochenschrift **„Il Borghese"** (Mailand, Nr. 35/1961) unter dem Titel **»Für Berlin kämpfen?«** u. a. folgendes:

»Die Frage Berlin ist nicht die Frage einer Stadt! Sie ist die Frage eines Landes. Und was für eines Landes! Sie ist die Frage Deutschlands, das zweimal allein gegen eine Welt in Waffen gekämpft hat. Wir brauchen hier den Italienern unserer Generation nicht näher zu erklären, was dieses Deutschland ist.

Nach einem alten Sprichwort sieht man oft den Wald vor lauter Bäumen nicht. Gewiß, einen großen Wald kann man schon von weitem sehen. Aber wenn wir ganz nahe sind, dann sehen wir nurmehr ein paar Bäume, ein paar Pinien und vielleicht einige Lärchen, und ehe wir es gewahr werden, haben wir uns mitten in einem riesigen Wald verirrt. In einem Wald, von dessen Vorhandensein in nächster Nachbarschaft wir nichts geahnt haben. Man sieht eben den Wald nur von weitem. Ebenso verstehen die Historiker (wenn sie es überhaupt tun) die Ursachen der großen Kriege erst nach Generationen. Man braucht aber keinen Übermenschenverstand zu haben, um die paar Zweige beiseite zu schieben, die dem Blick im Wege stehen. Es genügt, daß man einen gesunden Menschenverstand besitzt und ein wenig nachdenkt, dann erkennt man die Dinge in ihrer Wirklichkeit.

Deutschland ist eine Großmacht, eine europäische Macht. Es ist eine Macht, neben der Rußland mit seinen vielen Menschen und seinem riesigen Boden nichts ist. Die Horden Asiens haben niemals die Herrschaft über Europa gehabt. Attila, Timur Lenk und auch der große Khan, sie konnten nur Pyramiden aus Leichen von gefallenen Europäern aufhäufen, aber Europa zu besiegen, das vermochten sie nicht. Gegenüber Asien kann Europa als ein Rohr im Sturm erscheinen, das sich in einem solchen Sturme beugt. Aber es ist ein Rohr, das denken kann. Und der Gedanke ist unbesiegbar. Aber haben nicht die Russen die Atombombe? Ja, sie haben sie durch die Hilfe der deutschen Wissenschaftler. Ebenso kam der Gedanke, der der russischen Revolution zugrunde liegt, von einem deutschen Wirtschaftsmann, von einem deutschen Philosophen. Rußland ist, genauso wie Japan, nur ein Reflex Europas. **Um sich nun gegen diesen Gedankenkoloß, den Deutschland darstellt, zu verteidigen, haben die Russen herausgefunden, daß es keine bessere Idee gibt, als die, Deutschland zu teilen.** Die Russen sind Materialisten. Deutschland ist für sie nur ein materieller Teil des europäischen Kontinents. Man braucht es nur aufzuteilen, und kann sich schon sicher fühlen. Diese Einstellung kann nur zu einer Katastrophe führen.

Denn Deutschland ist keine materielle, sondern eine spirituelle, eine geistige Realität. An dem Tag, an dem sich das deutsche Volk wieder aufrichten wird, an dem Tag wird es eine Explosion geben, wie die Welt sie noch nie erlebt hat. Napoleon glaubte, Deutschland aufteilen zu können. Er schuf das Königreich Bayern, er schuf Württemberg und das Großherzogtum Baden. Der Kaiser von Österreich verzichtete auf das Heilige Römische Reich. Aber Deutschland stand wie ein Mann — und Napoleon wurde geschlagen. Wir haben die politische Explosion in Ägypten in den letzten Jahren erlebt. Wir haben ohne einen Finger rühren zu können, die Explosion in Ungarn erlebt. Aber damit haben wir noch gar nichts erlebt. Man braucht nur einmal darüber nachzudenken, was Deutschland in Wirklichkeit ist, um zu begreifen, was früher oder später einmal sich ereignen muß.

Meine italienischen Landsleute, gebraucht einmal Eure Phantasie. Stellt Euch einmal vor, Italien sei in der Hand einer ausländischen Macht, in zwei Teile geteilt, nehmen wir einmal an, durch das Appeninengebirge (im Deutschland von heute gibt es nicht einmal so einfache natürliche Grenzen). Und dann stellt Euch einmal vor, daß Rom durch den Tiber in zwei Sektoren geteilt ist, bei einem Verbot des Verkehrs zwischen den beiden Teilen. Glaubt Ihr, daß eine solche Teilung ewig dauern könnte? Erinnert Euch, daß Deutschland nicht Italien ist. Es ist das Land eines Blücher, eines Moltke, eines Hindenburg und eines Rundstedt! Die Russen wissen sehr genau, daß es hier nicht um Berlin geht. Die Liliputaner wollen sich nun auf den Körper Gullivers setzen, bis er tot ist.

Ist es nun vorstellbar, daß wir, an dem Tage, an dem der Aufruhr in Ostdeutschland ausbricht, einfach als Zuschauer beiseite stehen? **Ist es möglich, daß jemand regungslos und bestürzt, mit gekreuzten Armen, der Ermordung Europas zuschaut?** Nein, das kann man sich nicht vorstellen. Selbst wenn wir feige wären und fürchten würden, unseren gegenwärtigen Wohlstand zu verlieren. Und nun versucht man, diese Wirklichkeit den Deutschen zu verschleiern, indem man ihnen jede Hoffnung auf die Zukunft nimmt. Darüber hinaus aber will man ihnen jetzt noch jeden Ausblick auf die Freiheit nehmen. Den Blicken der freien Berliner aber möchte man geflissentlich die Tragödie entziehen, wie der Aufruhr eines Tages im Blut erstickt wird.

Was für Dummköpfe, die sich da der Illusion hingeben, daß dies möglich wäre! Blind vor Angst klammern sie sich an diese letzte Hoffnung.

Wir haben keine Wahl. Wir müssen die Sache Deutschlands verteidigen. **Wen sich der Kommunismus an der Spree einnistete, würde er im nächsten Augenblick schon am Rhein sein. Es ist unvorstellbar, daß der Westen nicht versteht, daß dies auch sein Ende wäre.** Und Europa ist noch viel zu vital, zu lebendig und dynamisch, um sich mit einem solchen schmählichen Ende abzufinden.«

Das „Massenblatt" des Bayerischen Rundfunks

Früher hörten wir nur sehr selten die „Presseschau" des Bayerischen Rundfunks, die täglich um 13.10 Uhr im ersten Programm gesendet wird. Nachdem uns aber manches daran aufgefallen war, wurden wir aufmerksamer und verschafften uns innerhalb eines Monats eine genaue Übersicht über die in dieser Sendung zitierten Zeitungen.

So konnten wir feststellen, daß der Favorit in dieser Prioritätsliste des Bayerischen Rundfunks die in Paris erscheinende Zeitung **»Paris Jours«** ist. Diese Zeitung wird fast täglich zitiert, fast immer an erster Stelle und immer mit der Bezeichnung „das französische **Massenblatt** Paris Jours". Inwieweit »Paris Jours« ein Massenblatt ist, kann jeder kontrollieren, denn in Frankreich ist jede Tageszeitung verpflichtet, ihre tägliche Auflage, genau bis aufs letzte Exemplar, anzugeben.

»Paris Jours«, das vom Bayerischen Rundfunk als **Massenblatt** präsentiert wird, hat eine tägliche Auflage von 188.000 Exemplaren. Was für eine Auflage haben nun aber die anderen französischen Zeitungen, die vom Bayerischen Rundfunk weniger oder gar nicht zitiert werden?

»Le Monde«, eine Zeitung die als liberal bezeichnet werden kann, die der Außenpolitik viele Spalten widmet, seriös und verhältnismäßig objektiv ist, hat eine tägliche Auflage von 277.000 Exemplaren, also annähernd 100.000 Exemplare mehr als das „Massenblatt" des Bayerischen Rundfunks.

»Le Figaro«, ehemals konservativ, heute das Blatt der bürgerlichen Kreise, hat eine tägliche Auflage von 504.000 Exemplaren.

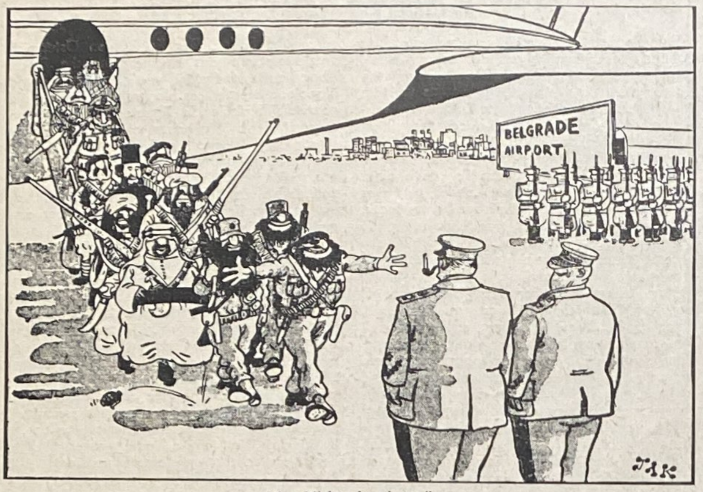
»Le Parisien«, ein Blatt das vom Bayerischen Rundfunk überhaupt nie erwähnt wird, **hat aber eine tägliche Auflage von 934.000 Exemplaren, also fünfmal so viel, wie das „Massenblatt" des Bayerischen Rundfunks.**

»Le Parisien« ist aber eine Zeitung, die in das politische Konzept des Bayerischen Rundfunks nicht hineinpaßt. Die Zeitung ist entschieden antikommunistisch, bekämpft jede Koexistenzpolitik und verteidigt diejenigen, die den Vormarsch des Weltkommunismus zum Stehen bringen wollen.

Abgesehen von dieser politischen Bevorzugung einer Zeitung, die im allgemeinen mit der Münchner „Abendzeitung" verglichen werden kann (nur viel besser ist), stellt die Präsentierung einer Zeitung, die die kleinste Auflage aller Pariser Zeitungen hat, als „Massenblatt", eine flagrante Verdrehung der Wahrheit dar, die vom Bayerischen Rundfunk täglich ungehindert begangen wird.

Das wollten wir nur einmal festhalten.

ive

Die „Nichtgebundenen"
Wenn das die Neutralen sind, wie werden dann die anderen aussehen?

Die „Nichtgebundenen" binden sich wieder

Zur Belgrader Konferenz der Freischärler des Weltkommunismus, die von manchen deutschen Sendern und von der Gesamtheit der konformistischen Presse allen Ernstes als „Konferenz der bündnisfreien Staaten" bezeichnet wurde, schreibt die in Brüssel erscheinende politische Korrespondenz **„News Exchange"** (Nr. 164/1961) folgendes:

»Die Gäste des roten Diktators Tito haben sich wieder zerstreut, und einer der angesehendsten von ihnen, Pandit Nehru, brachte einen merkwürdigen Beweis seiner „Nichtgebundenheit", indem er sich von Belgrad direkt nach Moskau begab, um dort über die Debatten, die im Sinne der Verteidigung der kommunistischen Stellungen und Konzeptionen geführt worden waren, Bericht zu erstatten.

Es genügt nur zwei Sätze der Schlußerklärung der Konferenz zu unterstreichen, um jeden Zweifel über den wahren Sinn dieser Versammlung zu zerstreuen.

1. Die leitenden amerikanischen Kreise hatten gehofft, daß die Wiederaufnahme der nuklearen Versuche durch die Russen einen starken Eindruck auf die „Nichtgebundenen" machen würde. Diese Kreise haben sogar geglaubt, daß die Mehrheit der Teilnehmer sich empören werde. Es geschah nichts dergleichen. Nicht einmal der geringste Vorwurf ging an die Adresse Chruschtschows; hingegen wurde an die beiden Großmächte ein Appell gerichtet, in dem die Wiederaufnahme von Verhandlungen und „Abrüstungs"-Gesprächen empfohlen wurde.

Diese Stellungnahme hat niemanden überrascht, der sich von Anfang an die Tatsache vor Augen hielt, daß **die Tagungsteilnehmer von den Ost-West-Spannungen leben und daß der Ost-West-Konflikt ihnen die Möglichkeit gibt, vom Westen Geld zu erpressen** (wortwörtlich: „faire chanter les Occidentaux").

2. Es wurde **einstimmig** verlangt, daß die Franzosen Bizerta räumen und die Amerikaner ihren Stützpunkt Guantanamo auf Kuba aufgeben, aber es wurde von den Russen nicht verlangt:

a) **daß sie ihre U-Boote aus den ägyptischen Häfen zurückziehen;**

b) **daß sie ihre Marinestützpunkte in Albanien, im Yemen und bei Basra aufgeben;**

c) **daß sie den Bau ihrer Stützpunkte in Ghana und Guinea nicht mehr fortsetzen;**

d) **daß sie auf die 7 Flugplätze, die ihnen die Pekingchinesen in Tibet überlassen haben, verzichten;**

e) **daß sie sich aus Hai-Nan (südliche Küste Chinas), wo sie einen wichtigen Stützpunkt für Marine und Luftwaffe gebaut haben, zurückziehen;**

f) **daß sie die Inseln Chu-San (südlich Hong-Kong), wo sie Befestigungen bauen, räumen.**

Ein Blick auf die Landkarte genügt, um sich darüber im klaren zu sein, wie wichtig diese sowjetischen Stützpunkte sind, aber Nehru, Sukarno und Tito haben darüber kein Wort verloren. Und selbstverständlich hat auch kein Mensch die russische Politik des schamlosen Kolonialismus in Europa wie in Asien kritisiert.

Wir zitieren **Emile Roche**, den Präsidenten des französischen Wirtschafts- und Sozialrates. Er sieht die Lage wie folgt:

Die kommunistische Gesellschaft wurde erdacht und verwirklicht, um der übrigen Welt einen ständigen politischen Krieg zu liefern. Dieser Krieg wird, je nach Ziel des betreffenden Theoretikers, nach Zeitabschnitt und taktischer Notwendigkeit, Klassenkampf, Weltrevolution, bewaffneter Aufstand, **friedliche Koexistenz, nationaler Befreiungskampf, Kampf gegen den westlichen Imperialismus, Unterstützung der Kolonialvölker** usw. genannt.

Angesichts dieser Wandlungsfähigkeit des kommunistischen Feldzuges, verharrt die westliche Gesellschaft, im Liberalismus erstarrt, wie hypnotisiert, auch wenn sie die kommunistischen Thesen nicht akzeptiert. Das liegt in der Tatsache begründet, daß diese westliche Gesellschaft, auf Grund ihres Fundaments auf dem sie aufgebaut ist und durch die Institutionen die sie gliedert, schon allein den Gedanken eines politischen Krieges ignoriert. Vierzig Jahre sind zu kurz für eine festgefügte Welt, um sich nach Methoden schlagen zu lernen, die den Grundlagen ihres Denkens und Seins vollkommen konträr entgegen stehen.

Es ist höchste Zeit, daß der Westen sich energisch und mit all seiner Intelligenz zur Wehr setzt, denn es geht um unser Überleben. **Es ist absolut notwendig, sich nicht auf die Defensive zu beschränken, sondern jedesmal zum Angriff überzugehen, wenn sich dazu Gelegenheit bietet. Und die bietet sich in Hülle und Fülle.**

Warum wird nicht die quasi ständige Krise der kollektivisierten Landwirtschaft in der kommunistischen Welt kommentiert? Diese Krise — man weiß es — erlebt jetzt einen Höhepunkt. **In Ost-Europa werden die Lebensmittel immer knapper. In der Sowjetunion werden die Schlangen vor den Lebensmittelgeschäften immer länger.** Im kommunistischen China sind ganze Landstriche von der Hungersnot betroffen und nur die Getreidekäufe die Peking in Australien, Kanada und anderen Ländern tätigt, können eine Katastrophe vermeiden. Die sowjetische Propaganda jedoch macht die kollektivisierte Landwirtschaft in allen unterentwickelten Ländern Asiens und Afrikas, wo Agrarprobleme bestehen, spiegelblank. **Dieser Betrug muß mit allen Mitteln der modernen Information, die uns zur Verfügung stehen, entlarvt werden, wenn wir diese Länder nicht dem kommunistischen Machtbereich anheim fallen lassen wollen.**

Die kommunistischen Führer stellen sich als Spitzenverfechter der Befreiung der Kolonialvölker vor, eine Präsentierung, die ihnen bei den jungen Staaten des schwarzen Kontinents und anderer Erdteile selbstverständlich besondere Sympathien einbringt. **Haben wir kräftig und empört genug geschrieen, daß sich die Sowjets nur den Anschein geben, Antikolonialisten zu sein? Und daß sie sich gewaltig hüten, ihre eigenen Kolonien zu emanzipieren, die Kolonien, die sie den Zaren verdanken und jene, die sie seit der Revolution von 1917 und seit 1945, dem Beginn ihres Vormarsches nach Süden und Westen, erobert haben?.«**

Es gärt in der Region Jassy

Im August dieses Jahres waren die Bauern der Region Iassy in ständigem Aufruhr. Die Region Iassy befindet sich im nordöstlichen Teil Rumäniens, einem Landesteil, aus dem Nachrichten nur sehr spärlich an die Außenwelt gelangen. Es ist uns darum unmöglich ein genaues Bild der Vorkommnisse zu geben oder Einzelheiten über die Zusammenstöße zwischen unzufriedenen Bauern und Miliz- sowie Interventionseinheiten des Staatssicherheitsdienstes, die in mehreren Ortschaften stattgefunden haben, zu bringen. Man spricht davon, daß ganze Landkreise (Rayons) in Aufruhr waren.

Auf Grund verschiedener Berichte konnten wir bis jetzt folgendes feststellen:

— Als erster Aufstandsherd wird die größere Landgemeinde Toporasti im Rayon Vaslui angegeben, wo die Bauern große Mengen Getreide in Brand steckten. Von dort breitete sich die Revolte nach Norden aus und erreichte die Gemeinden **Rafaila** und **Todiresti**, beide etwa 40 km südwestlich von **Iassy**, der Hauptstadt der Moldau. In beiden Gemeinden sollen die wütenden Bauern die Sekretäre der Parteiorganisation erschlagen haben.

— Unabhängig von diesen Vorkommnissen brachen im nördlichen Teil der Region, in der Weingegend von **Cotnar-Carjoaia**, Unruhen aus, wo die Sicherheitstruppen auch schwere Waffen einsetzen mußten.

— In Bukarest gingen immer alarmierendere Nachrichten aus der Moldau ein. Schließlich verzichteten die kommunistischen Machthaber, wie es schon öfters der Fall war, auf weitere Gewaltanwendung und machten den Bauern Versprechungen betreffend eine „gerechte Zuteilung" der Erträge der Kooperativ- und Kollektivwirtschaften und versprachen sogar eine Lockerung der Arbeitsbedingungen in der Kooperativ-Wirtschaft (einer Art landwirtschaftlichen Genossenschaft). Die Bauern glaubten aber nicht an die Versprechungen.

Dann geschah etwas für Rumänien ganz neues: **die gesamte Parteispitze begab sich in die Region Iassy.** Am 21. September 1961 waren Gheorghe Gheorghiu-Dej, der erste Parteisekretär; Emil Bodnaras, der Vertrauensmann des Kreml in Rumänien; Alexandru Barladeanu und Leonte Rautu, beide Mitglieder des Zentralkomitees der rumänischen Arbeiterpartei (Benennung der Kommunisten in Rumänien) und weitere Mitglieder der ersten Parteigarnitur in Todiresti und bemühten sich, die Bauern zu beruhigen.

Von Todiresti begaben sich die kommunistischen Führer nach Iassy, wo die Lage mit den leitenden Funktionären besprochen wurde.

»Die rumänische Bevölkerung ist, was den Lebensstandard angeht, schlechter dran als die Bulgaren. Dafür ist das politische Regime noch um einige Grade schärfer. Auf den Landstraßen gibt es in Abständen von nur wenigenKilometern Kontrollposten der Miliz. Wenn ein Wagen mit ausländischem Kennzeichen vorbeifährt, wird von den dort stationierten Beamten für gewöhnlich die Nummer notiert. Falls aber die Regierung je in Schwierigkeiten geraten sollte, so genügt es, sämtliche Verkehrskontrollpunkte zu schließen, um den gesamten Verkehr im Lande zum Erliegen zu bringen.

Diese Vorsichtsmaßregeln des kommunistischen Systems haben ihre historischen Ursachen. Rumänien kennt in seiner Geschichte keine nennenswerte eigene Kommunistische Partei. Eine Arbeiterschaft im engeren Sinne gab es hier vor dem Zweiten Weltkrieg nicht, weil es ja auch keine Industrie gab, wenn man vom Erdöl in Ploesti und einigen Fabriken um Bukarest herum absieht. Die Bauern waren nach dem Ersten Weltkrieg durch eine Agrarreform mehr oder weniger in ihren Landwünschen befriedigt worden und standen den städtischen Sozialrevolutionären mißtrauisch gegenüber. Viele „alte Kämpfer" der KP waren auch gar nicht Rumänen im engeren Sinne, sondern stammten aus den nationalen Minderheiten des Landes: Ungarn, Juden, Ukrainer, Russen, Zigeuner.«

Carl Gustav Ströhm

„Im Land der roten Wachttürme"
CHRIST UND WELT, 25. 8. 1961.

Der Westen muss die Folgerungen aus der Belgrader Konferenz ziehen

Mit der Konferenz der „Bündnisfreien" in Belgrad befaßt sich auch die in Köln erscheinende „Wehrpolitische Information" (Ausgabe E., Nr. 37 vom 14. 9. 1961), und zwar in einem ausgezeichneten Leitartikel, der den aufschlußreichen Titel trägt: Der „neutrale" Tito, Agent der sowjetischen Außenpolitik.

Nachdem der Verfasser zu der Feststellung gelangt, daß die meisten der Teilnehmer eher als „koexistenzialistisch" charakterisiert werden müssen und etlichen das Beiwort **„pro-sowjetisch"** durchaus zustehen dürfte, schreibt er weiter:

»Wieder einmal hat der jugoslawische Staatschef somit der Sowjetführung bewiesen, welch wertvolle Dienste ein „Abtrünniger" der Außenpolitik Moskaus leisten kann, wenn die UdSSR ihm auch weiterhin den „eigenen Weg zum Sozialismus" und die „Bündnisfreiheit" gestattet. Die freie Welt wäre nach dieser Tagung daher gut beraten, wenn sie den schlauen Marschall künftig unter solchen Aspekten sehen und anders behandeln würde als bisher.

Denn die Fähigkeit des jugoslawischen Systems, sich ideologisch und politisch einigermaßen autonom zu halten, hängt nicht zuletzt vom Konsens des Kreml ab. Der Preis, den Tito dafür zu zahlen hat und auch getreulich zu zahlen pflegt, ist seine Bereitschaft, als „Führer eines neutralen Landes" unter den „blockfreien Nationen" für die wesentlichen Ziele der Sowjets zu werben und zu wirken. Abweichungen in den unwichtigen Details sind ihm dabei durchaus erlaubt, da sie seine „Unabhängigkeit" von Moskau glaubwürdiger erscheinen lassen. Denn: würde Jugoslawien mit dem Warschauer Pakt stets und überall im Gleichschritt marschieren, könnte es die Rolle nicht spielen, für die es Nikita Chruschtschow so erfolgreich einsetzt. Der Belgrader Agent des Kreml hat eben gewisse Sondervollmachten, die durch seinen Auftrag bedingt sind.

Überdies muß in Rechnung gestellt werden, daß die Sowjetunion für die wirtschaftliche Entwicklung ihres „stillen Satelliten", der ihr mehr Freude als Sorge macht, kaum einen Rubel aufzuwenden braucht. Denn Hilfe hierfür, die Jugoslawien in erheblichem Umfange nötig hat, gibt dem Genossen Tito der Westen. Treten — was zuweilen vorkommt — dabei Hemmnisse auf, so schafft es der Marschall stets, die freie Welt erpresserisch darauf hinzuweisen, daß er sich — wenn auch angeblich schweren Herzens — mit dem Gedanken tragen müsse, in das Warschauer-Pakt-System einzuschwenken. Die erwünschte Reaktion, nämlich neue Unterstützung aus westlichen Kassen, tritt dann auch prompt ein: der Westen zahlt und Tito treibt Moskaus Politik weiterhin.

Seit der Belgrader Konferenz sollte es einen Zweifel über diese balkanischen Roßtäuschereien des jugoslawischen Staatschefs eigentlich nicht mehr geben. Damit stellt sich für den Westen ernstlich die Frage, ob sich seine bisherige Politik gegenüber Jugoslawien wirklich rentiere. Würde Tito ins westliche Lager einschwenken oder auch nur neutral bleiben, wenn es einmal hart auf hart kommen, der militärische Ernstfall also eintreten sollte? Wenig spricht dafür, vieles dagegen — denn: nur ein Sieg des Ostens könnte die Erhaltung des kommunistischen Regimes in Jugoslawien gewährleisten. Es ist daher anzunehmen, daß sich Belgrad im Kriege an die Seite Moskaus schlagen wird, wo es insgeheim längst steht.

Was riskiert der Westen also, wenn er die Folgerungen aus diesen Erkenntnissen zieht und Herrn Tito vor die Notwendigkeit stellt, sich entweder für den Westen oder für den Osten — jedenfalls aber klar — zu entscheiden? Wahrscheinlich würde Belgrad dann sofort ins sowjetische Lager zurückkehren. Die freie Welt würde dann nicht nur viel Geld einsparen, das sie bisher praktisch vergeudet hat — sie würde Jugoslawien auch den Nimbus des neutralen Landes nehmen, der den westlichen Interessen in den blockfreien Ländern ungemein schadet. Nur ein Bedenken gegen eine solche Lösung verdient daher Beachtung: das Abschreiben Jugoslawiens könnte zunächst einen Prestigeverlust des Westens bringen. Es ist jedoch lediglich eine Frage geschickter Öffentlichkeitsarbeit im Ausland, einen solchen psychologischen Rückschlag zu vermeiden oder wenigstens schnell aufzufangen.«

Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft in Venedig

Der 5. Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft fand vom 6. bis 12. September 1961 in Venedig statt, und zwar im **„Instituto Universitario Ca'Foscari".**

Bei der Eröffnungsfeier sprachen Dipl.-Ing. G. **Favaretto Fisca**, Oberbürgermeister von Venedig; Prof. Dr. Italo **Siciliano**, Rektor des „Instituto Universitario Ca'Foscari" und Msgr. Dr. Octavian **Barlea**, Präsident der Rumänischen Akademischen Gesellschaft.

Besonders groß war die Zahl der italienischen Teilnehmer an dem diesjährigen Kongreß.

Sonntag den 10. September 1961 fand in der **San-Marco-Kathedrale**, unter Mitwirkung des Männerchores der rumänischen Kirche in Rom, unter der Leitung von Msgr. Dr. Aloisius **Tautu**, ein rumänischer Gottesdienst statt.

Achtung! Unsere neue Anschrift:
EICHENAU
Ludwig-Thoma-Straße 9
Kreis Fürstenfeldbruck.
Ruf: Fürstenfeldbruck 8401